

Ἡ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΟΦΗΘΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ἐκδομένηται ἐκ τῆς Ἰστορίας τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἐσχάτην καιρὸν περιλαμβανόμενον εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἀσκησίων καὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπερμαθητικῶν Ἐπιστημονικῶν Ἐπιστημονικῶν, ἕως ἀνάγκηται ἀρῶσιν καὶ ἐκτιμώμενον ἕως τοῦ παιδός.

ΣΥΝΑΡΜΟΓΗ ΠΡΟΠΑΡΟΥΣΤΑ

ἙΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐργασία ἑσώτ. 50. Ἐξωτερικὸν 50. Τετάρτη 50. 16.
ἙΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγέτωρο γράμμα διημερ. 50.—
 Ἐπερωτικὸν βολέτο 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν τῆ-
 ται τὸν ἄλλοτε ἑσώτ. 10.
 Ἐξωτερικὸν καὶ Τετάρτη ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΑΡΥΤΗΣ Τῆς 1870

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΑΘΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
 θρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην Οἰκονομικῆς μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅπου ἑσώτ. 50. 50, κατὰ τὸ Βαθμικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἀπριλίου 1925

Ἔτος 47ον.—Ἀριθ. 18

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΣΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Προδωτόρημα τοῦ Λοχαγῶν DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Τὸ πρωτὸ τῆς 3 Νοεμβρίου, οἱ ὄντων λόχοι τῶν νεοσυλλέκτων ἦσαν παραταγμένοι στὴν ἀλλή Βάγκραμ καὶ περιμεναν τοὺς Παλιούς, ποὺ οἱ σαλπικτῆς κ' οἱ τυμπανιστῆς εἶχαν πάει νὰ φέρουν ἀπ' τὸ σταθμὸ. Σὲ λίγο τὸ χαρούμενο σάλπισμα τῆς Σχολῆς ἀντήχησε ἀπὸ μακριὰ καὶ σὲ μερικὰ λεπτὰ ἕνας ἀνθρώπινος χεῖμαρρος χύθηκε στὴν ἀλλή, ὅπου ἦσαν παραταγμένοι οἱ σαστιωμένοι νεοσύλλεκτοι.

Οἱ ἀνθυπασπιστῆς παρέταξαν τοὺς Παλιούς καὶ τὶς ἀναρθητῆς βαλίτσες τοὺς ἀντίκρου στὰ «παγώνια». Φώναξαν πρόσκληση κ' οἱ λοχαγοὶ μὲ λίγα λόγια ὑπανθῆμισαν στοὺς παλιούς ὅτι τὰ «βασανιστήρια» ἀπαγορεύονται ἀπ' τὸν κανονισμὸ. Ὑστερα ἀντήχησε τὸ πρόσταγμα «τοὺς ζυγοὺς λύσατε» κ' οἱ παλιοὶ χύθησαν ἀπάνω στοὺς καινούργιους.

Ὁ μικρὸς Ἀντρί δὲν εἶχε γελαστεί. Ἡ δειλὴ μορφή του προκαλοῦσε τοὺς παλιούς νὰ τὸν βασανίσουν. Ἀναζητοῦσε τὸν Καρδινάκ γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ μαζί του τὸν κίνδυνον, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει, ὅταν ἕνας παλιὸς μὲ μουστάκια καὶ μὲ ἄγρια μάτια, στάθηκε ἀντίκρου του.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, μοῦ κάνετε τὴν χάριν νὰ πηδήσετε πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ τοῦ ἀξιωματικοῦ;

Κι' εἶδε τὸν ἑαυτὸ του.

Ὁ Ἀντρί πῆδηξε μιά, δύο, τρεῖς, δέκα φορές. Ὑστερα, ἐπειδὴ ἔδλεπε ὅτι ὁ παλιὸς εἶχε ἀνάψει τὸ τσιγάρο του καὶ δὲ σκόπευε νὰ δώσῃ τέλος στὸ παιγνίδι ὡς τὸ βράδυ, ὁ φτωχὸς φίλος μας σταμάτησε μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

Ὁ Παλιὸς πῆρ' ἕνα ὕψος σοβαρῶ:

— Πῶς, κύριε, ἡ ἐλαστικότης τῶν

νεύρων σας δὲ σᾶς ἐπιτρέπει νὰ πηδήσετε ἄλλο; Μάθε λοιπόν, κοῦτὸ παγωνακί, ὅτι τὸ νὰ ξέρετε νὰ πηδᾶς εἶναι τὸ πρῶτον στοιχεῖο γιὰ νὰ γίνετῃ ἀξιωματικὸς τῆς ἀνθρωπιάς. Χάραξε αὐτὸ τὸ ἀξίωμα μὲ πύρινα γράμματα στὸ μυαλό σου.

Ποῖος ξέρει τί συνέχεια θὰ εἶχαν τὰ βασανιστήρια τοῦ Ἀντρί, ἂν ἐκείνη τὴ στιγμή δὲν ἀντηχοῦσε σ' ὅλη τὴν ἀλλή ἡ φράση:

— Παιδιά, παπούτσοσαλάτα!

Κι' οἱ παλιοὶ, διασκορπισμένοι σὺν

μίδα, μιά ξαφνικὴ τυμπανοκρουσία εἰδοποιῶσε ὅτι ἡ ἀνάπαυση εἶχε τελειώσει. Σὲ τρία λεπτὰ ἦ ἀντηχοῦσε νέα τυμπανοκρουσία, ποὺ θὰ σήμαινε τὴν ἐναρξὴ τῆς μελέτης. Στὸ ἐλάχιστον αὐτὸ χρονικὸ διάστημα, ἔπρεπε καθέννας νὰ βρῇ τὰ παπούτσια του.

Καὶ γιὰ νὰ κορυφωθῇ ἡ δυστυχία τῶν «παγωνιῶν», δύο μεγάλωσμοι παλιοὶ ἀνακάτεψαν μὲ τὸ πόδι τὰ πενήντα ἢ ἑξήντα ζευγάρια παπούτσια ποὺ ἦσαν σπριασμένα στὴ γωνιά.

— Ἐμπρός! Γρήγορα, παιδιά! φώναξαν οἱ παλιοὶ καὶ σκορπίστηκαν γιὰ νὰ τρέξουν στὸ προσκλητήριο, γιὰτι οἱ φοβεροὶ ἀνθυπασπιστῆς τοὺς παραμόνευαν.

Τώρα σᾶς ἀφίνω νὰ φαντασθῆτε τί ἔγινε, ὅταν οἱ καινούργιοι βίχτηκαν πάνω στὸ σωρὸ, μὲ τὶς κάλτσες, ζητώντας καθέννας τὰ παπούτσια του. Στὴν ἀρχὴ πολέμησαν νὰ τὰ βροῦν μὲ τοὺς ἀριθμούς. Μὰ ὅταν ἀκούστηκε τὸ δεύτερον ταμπούρλισμα, ἀπειλητικὸ κ' ἀνυπόμονο, καθέννας ἀρπαξέ ὅτι βρῆκε, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν τιμωρίαν ποὺ θ' ἄφερνε ἡ ἀγογορία του.

Κι' ἔτσι ἕνας κρεμανταλάς ἴσαμὲ κείπῃν ἔτυχε νὰ φορέσῃ παπούτσι ποὺ ἀφίνε ὅλη τὴ φτέρνα του ἔξω. Ἄλλος φόρεσε δύο παπούτσια δεξιὰ κ' ἄλλος δύο ἀριστερά. Κι' ὁ μικρὸς Ἀντρί φόρεσε ἕνα πελώριον ζευγάρει μπόττες,

ὅπου τὰ μικροκαμωμένα πόδια του μποροῦσαν εὐρύχωρα νὰ κάμουν ὀλόκληρη μεταβολή!

Δυὸ μέρες πέρασαν ἀπὸ τ' ἀπόγευμα ἐκεῖνο κ' ἀκόμη δὲν εἶχαν βρεῖ ὄλοι τὰ παπούτσια τους.

Μὰ τὰ χειρότερα βασανιστήρια γίνονταν στὸ θάλαμον τοῦ ὕπνου.

Οἱ παλιοὶ κ' οἱ νεοσύλλεκτοι δὲν κοιμόνταν στὸν ἴδιον θάλαμον. Μὰ οἱ νεοσύλλεκτοι εἶχαν στὴν τάξην τους ὑπαξιωματικούς ἀπ' τὴν τάξην τῶν παλιῶν. Ἄλλοτε πάλι τύχαινε νὰ ξεφύγῃ ἕνας παλιὸς τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἀνθυπασπιστῶν

— Ἐίμαι περήφανος ποὺ θὰ σᾶς ἔχω στὸ λόγον μου, Καρδινάκ! (Σελ. 114, στ. 6'.

ἀκροβολιστῆς, μάζευαν σιγά-σιγά τοὺς νέους σὲ μιά γωνιά τῆς ἀλλῆς Βάγκραμ. Ἡ γωνιά αὐτὴ ὀνομαζόταν 240, γιὰτι σ' αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ εἶχε σταματήσει ἕνας παλιὸς τοῦ Σαιν-Σὺρ, ποὺ εἶχε βαλεθῆ ἄλλοτε νὰ μετρήσῃ τὶς πλευρῆς τῆς ἀλλῆς μ' ἕνα ὑποδεκάμετρο!

Οἱ καινούργιοι, μαζεμένοι ὄλοι στὴ γωνιά, ὑποχρεώθηκαν νὰ ζεκαπουτωθοῦν καὶ σὲ λίγο, πλάι στὸν τοῖχον, ὀψώθηκε μιά σεβαστὴ πυραμίδα ἀπὸ μπόττες.

Μὰ ἡ στιγμή ἦταν διαλεγμένη σατανικά. Μόλις σχηματίσθηκε ἡ πυρα-

και να φανερωθῆ μέσα στο θάλαμο των νεοσυλλέκτων.

Τότε «φυσούσε βορριάς»!

Και να τί ἐσήμαινε «βορριάς» στο θάλαμο: Τὰ στρώματα, που οἱ μαθητές είχαν βασιανιστεῖν νὰ τοὺς δώσουν ἀμεμπτο σχῆμα ὀρθογωνίου παραλληλεπίπεδου, ἀναποδογυρίζονταν. Τὰ πράγματα, που είχαν τοποθετηθεῖ σὲς κάσσεσ με τοὺς ἀυσηρότερουσ κανόνεσ τῆσ τάξησ, σκορπιζόνταν στο πάτωμα ἀνω κάτω. Τέλοσ, τὰ μικρὰ κομματάκια τοῦ «κινητοῦ εὐραίου», που οἱ μαθητέσ τὰ είχαν λύσει και ξεβιδώσε ἀπ' τὸ δῖλο, γιὰ νὰ τὰ καθαρίσουσ και νὰ τὰ παρουσιάουσ στὴν ἐπιθεώρηση, οἱ παλιοὶ τὰ μάζευαν ἅλα μέσα σ' ἕνα πανί, τ' ἀνακάτευαν, και τότε ἦταν τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατο νὰ ξαναβρεθοῦν ἅλα τὰ κομμάτια ποῦ ἀνήκαν στο ἴδιο δῖλο!

Ἡ αἰθουσα τῆσ μελέτησ ἄνω ἦταν τόποσ ἡσυχίασ, γιὰ τοὺσ φτωχοὺσ νεοσυλλέκτοουσ. Γιατί, πρὶν φτάσουσ ἐκεῖ, οἱ παλιοὶ ἔπρεπε νὰ περάσουσ ἀπὸ τὸ Μεγάλὸ Τετράγωνο, κάτω ἀπ' τ' ἀγρῶνα μάτια τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆσ ὑπηρεσίασ.

Μὰ ἀν τύχαινε νὰ τρυπώσε κανένας ἀπαρατήρητοσ, ἔκλεινε πίσω του τὴν πόρτα και τότε ἔλο τὸ σπουδαστήριο ἦταν στὴν ἐξουσία του.

— Ἐξαφανισθῆ! πρόσταζε με τὸν πιὸ σοβαρὸ τόνο στο παράγγελμά του. Καὶ παρευθὺσ ἅλα τὰ παγώνια κρύβονταν κάτω ἀπ' τὰ θρανία.

— Ἐμφανισθῆτε! πρόσταζε πάλι με τὸν ἴδιο τόνο.

Κι' ἀμέσωσ ἅλα τὰ κεφάλια πρόβηλαν κάτω ἀπ' τ' ἀναλόγια.

Ἦταν ἀπεριγραπτῆ ἡδονὴ γιὰ τὸν παλιὸ νὰ βλέπη με τί ἡλεκτρικὴ γρηγοράδα ἐκτελοῦσαν οἱ δυστυχισμένοὶ νέοι τίσ διαταγέσ του.

Καμμιά φορὰ ἄνω, ἐν' ἄλλο κεφάλι πρόβηλε πίσω ἀπ' τὸν παλιὸ, ἕνα χέρι τὸν ἀρπαξε ἀπ' τὸν γακὰ και τὸν ἔβγαλ' ἔξω. Ἦταν ὁ ἀξιωματικόσ τῆσ ὑπηρεσίασ, που τὸν ἀγγαῖνε ἴσια στο «πειθαρχεῖο», τὸ κρατητήριο τῆσ Σχολῆσ.

Τὸ βράδυ τῆσ πρώτησ ἡμέρασ, τὴν ὥρα τῆσ ἀνάπαυσησ, ὁ μικρόσ Ἄντρι βρήκε τὸν Καρδιανά:

— Οὐφ! τοῦ εἶπε. Πάω νὰ σκάσω. Ὅλη μέρα πήδησα, ἔτρεξα, ἀπάγγειλα, τραγοῦδησα — δὲν ξέρω και γὼ τί ἄλλο... Ἄν ἔλεσ οἱ μέρεσ πᾶν' ἔτσι, θὰ χάσω τὴν ὑπομονή μου. Ἐσὺ ἄνω ἦσου ἡσυχόσ. Φαίνεται σεβάστηκαν τὸ μετᾶλλο σου.

— Ἐτσι φαίνεται. Ἐνας παλιόσ με πρόσταζε νὰ σκαρφαλώσω σὲ μιὰ κολόνα τοῦ ὑποστέγου, μὰ δέκα ἄλλοι ἔτρεξαν και δῆλωσαν δι' μ' ἔπαιρναν στὴν προστασία τουσ.

— Καὶ φυσικά. Ἐθῆαν μεγάλη ἀνάδεια νὰ βασανίζουσ ἕνα συνάδελφο ποῦ πολεμοῦσε στο Μπαζεῖγ τὸν καιρὸ ποῦ αὐτοὶ ἔφταναν θέματα στὰ θρανία τουσ. Κι' ἔτσι ἔχεισ ἐσὺ τὴν ἡσυχία σου. Ἐγὼ ἄνω θὰ χάσω ἔλο μου τὸν καιρὸ με τίσ ἀνοητέσ που μεῦ φόρτωσαν.

— Τί σοῦ φόρτωσαν, καλέ μου Ἄντρι!

— Ἄκου νὰ σοῦ πῶ: Ἐέρεισ τί ἔν ἔδω «χιλιόμετρο»;

— Ὁχι.

— Δοῖπόν «χιλιόμετρο» λέν τὸν πιὸ ψηλὸ ἀπ' τοὺσ παλιοὺσ, κι' «ἐκατοστόμετρο» τὸν πιὸ κοντ'. Ἐγὼ ἔκαμα γνωριμιά με τὸ «Χιλιόμετρο». Ἦρθε και στάθηκε ἀπέναντί μου και με τὸν πιὸ εὐγενικό τόνο μου εἶπε: «Ἀξιότιμε κύριε Κολοκούθα, ἡ ἐξαιρετικὴ ἔξυπνη φυσιογνωμία σουσ ἀποπνέει τόσο ἀρωμα ποιήσεωσ, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ μὴ σᾶσ ἀναθέσω μιὰ ἀργασία, γιὰ τίσ ὥρεσ τῆσ σχολῆσ σουσ. Πρόκειται νὰ μου φτιά ετε διακόσιοουσ μόνο δεκαπεντασύλλαβοουσ στίχοουσ, μ' αὐτὸ τὸ θέμα: ἡ ἐπιβραση τῆσ οὐράσ τῆσ σαρδέλλασ πάνω στοὺσ κυματισμοὺσ τῆσ θαλάσσησ!»

Ὁ Γιώργοσ γελοῦσε με τὴν καρδιά του. Μὰ τὸ ὕποσ τοῦ φίλου του ἔδειχνε πὼσ τὸ «Χιλιόμετρο» δὲν εἶχε ἀστεῖυθεῖ. Εἶχε πάρει μάλιστα και τὸν ἀριθμὸ τοῦ Ἄντρι, γιὰ νὰ τὸν ξαναβρῆ ἱσκολοῦ. — Καλό, και δὲν εἶπεσ τίποτα; Δὲν εἰδήλωσεσ ταπεινά ὅτι δὲν εἶσαι ποιητήσ;...

— Βέβαια, βέβαια, ἀλλὰ τοῦ κάκου! Δὲ μπορῶ νὰ φτιάξω πάνω ἀπὸ τρεῖσ στίχοουσ σ' αὐτὸ τὸ ἐλεσινὸ θέμα. Μὰ καλύτερα νὰ μὴν τῶλεγα. «Ἡ μετριοφροσύνη σουσ σᾶσ τιμᾶ, κύριε Ἀγγούρη, μου ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ δῆμιόσ μου. Συνοδεύει πάντα τὴν ἀληθινὴ ἀξία. Μὰ μὴ βιασθῆτε. Ὁ ἀξιωματικόσ σουσ (κι' ἔδειξε τὸν ἑαυτοῦ) θέλει τὸ ἔργο σουσ αὐριο τὸ πρωί, μὲν χτυπήσει ἀγερτήριο. Ὡστε ἔχετε κτηρὸ...»

«Ὡστε ἀπόψε θὰ χάσω τὴ μισὴ νύχτα γράφοντασ στίχοουσ!» Ἐβροντα: ἔλ' αὐτά, μπορεῖτε τώρα νὰ νοιώσετε τί ἐσήμαινε ἡ πρώτη ἐξοδοσ γιὰ τὰ «παγώνια» ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνεσ μιᾶσ τέτοιασ μαρτυρικῆσ ζωῆσ.

Ἦταν μιὰ Κυριακὴ πρὶν ἀπ' τὴν Πρωτοχρονιά. Πρώτη μέρα ἔδγαῖναν ἔξω με τὴ σιολὴ καλοδαμμένη, με τὸ λοφιὸ στο κεφάλι. Πὼσ τὴν είχαν ὀνειρευθεῖ αὐτὴ τὴ μέρα! Και τί ἀστεῖοι ποῦ ἦταν, με τὴ σαστιμάρα ποῦ ἔχουσ στο βῆμα ἔλοσ οἱ στρατιωτικοὶ ποῦ πρωτοβάζουσ στολή, με τὴν τρομάρα μὴν περάση κανένας ἀνώτεροσ, ἔστω και λοχίασ, και δὲν τὸν χαιρετήσουσ!

Μαζὶ μ' αὐτὴ τὴ χαρὰ, ὁ Γιώργοσ εἶχε και μιὰν ἄλλη: θὰ πήγαῖνε νὰ περάση μιὰ ἐλόκληρη μέρα στῆσ μητέρασ του.

Ὁ καινούργιοσ του φίλοσ δὲν εἶχε κανένα στο Παρίσι, γιὰ τοῦ ὁ Γιώργοσ πήρε και τὸ μικρὸ Ἄντρι μαζὶ του και τὸν παρουσίασε στον ξάδελφό του Πέτρο Μπερτινὸ και στὴ Μαργαρίτα. Πέτρασαν εὐχάριστεσ ὥρεσ οἰκογενειακῆσ ζωῆσ και γέλασαν με τὰ ἐπεισόδια ποῦ τοὺσ ἐξιστόρησε ὁ Ἄντρι. Ὁ Πέτροσ θυμῆθηκε τὰ κατορθώματά του στο Πρωτανεῖο, διηγῆθηκε κι' αὐτοὺσ τὴν ἱστορία τῆσ πάστασ, που λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ στοιχίση ὀριστικὴ ἀποβολὴ ἀπ' τὴ Σχολὴ κι' ἔλοσ κεινο τὸ βράδυ, ἀκόμη κι' ὁ «Μικρόσ Ρώσοσ», ὁ Μοχιλωφ, ἦταν γελαστοὶ και χαρούμενοὶ.

Ἐδτοχῶσ, τὰ βρασιανιστήρια εἶναι σκληρὰ μόνο τίσ πρώτεσ ἐβδομάδεσ και στο ἐξῆσ σπουδαιότερα θέματα ἀπασχολοῦν τὸ πνεῦμα και τὸ σῶμα τῶν δυὸ φίλων μασ.

— Ἄκου νὰ σοῦ πῶ: Ἐέρεισ τί ἔν ἔδω «χιλιόμετρο»;

— Ὁχι.

— Δοῖπόν «χιλιόμετρο» λέν τὸν πιὸ ψηλὸ ἀπ' τοὺσ παλιοὺσ, κι' «ἐκατοστόμετρο» τὸν πιὸ κοντ'. Ἐγὼ ἔκαμα γνωριμιά με τὸ «Χιλιόμετρο». Ἦρθε και στάθηκε ἀπέναντί μου και με τὸν πιὸ εὐγενικό τόνο μου εἶπε: «Ἀξιότιμε κύριε Κολοκούθα, ἡ ἐξαιρετικὴ ἔξυπνη φυσιογνωμία σουσ ἀποπνέει τόσο ἀρωμα ποιήσεωσ, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ μὴ σᾶσ ἀναθέσω μιὰ ἀργασία, γιὰ τίσ ὥρεσ τῆσ σχολῆσ σουσ. Πρόκειται νὰ μου φτιά ετε διακόσιοουσ μόνο δεκαπεντασύλλαβοουσ στίχοουσ, μ' αὐτὸ τὸ θέμα: ἡ ἐπιβραση τῆσ οὐράσ τῆσ σαρδέλλασ πάνω στοὺσ κυματισμοὺσ τῆσ θαλάσσησ!»

Ὁ Γιώργοσ γελοῦσε με τὴν καρδιά του. Μὰ τὸ ὕποσ τοῦ φίλου του ἔδειχνε πὼσ τὸ «Χιλιόμετρο» δὲν εἶχε ἀστεῖυθεῖ. Εἶχε πάρει μάλιστα και τὸν ἀριθμὸ τοῦ Ἄντρι, γιὰ νὰ τὸν ξαναβρῆ ἱσκολοῦ. — Καλό, και δὲν εἶπεσ τίποτα; Δὲν εἰδήλωσεσ ταπεινά ὅτι δὲν εἶσαι ποιητήσ;...

— Βέβαια, βέβαια, ἀλλὰ τοῦ κάκου! Δὲ μπορῶ νὰ φτιάξω πάνω ἀπὸ τρεῖσ στίχοουσ σ' αὐτὸ τὸ ἐλεσινὸ θέμα. Μὰ καλύτερα νὰ μὴν τῶλεγα. «Ἡ μετριοφροσύνη σουσ σᾶσ τιμᾶ, κύριε Ἀγγούρη, μου ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ δῆμιόσ μου. Συνοδεύει πάντα τὴν ἀληθινὴ ἀξία. Μὰ μὴ βιασθῆτε. Ὁ ἀξιωματικόσ σουσ (κι' ἔδειξε τὸν ἑαυτοῦ) θέλει τὸ ἔργο σουσ αὐριο τὸ πρωί, μὲν χτυπήσει ἀγερτήριο. Ὡστε ἔχετε κτηρὸ...»

«Ὡστε ἀπόψε θὰ χάσω τὴ μισὴ νύχτα γράφοντασ στίχοουσ!» Ἐβροντα: ἔλ' αὐτά, μπορεῖτε τώρα νὰ νοιώσετε τί ἐσήμαινε ἡ πρώτη ἐξοδοσ γιὰ τὰ «παγώνια» ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνεσ μιᾶσ τέτοιασ μαρτυρικῆσ ζωῆσ.

Ἦταν μιὰ Κυριακὴ πρὶν ἀπ' τὴν Πρωτοχρονιά. Πρώτη μέρα ἔδγαῖναν ἔξω με τὴ σιολὴ καλοδαμμένη, με τὸ λοφιὸ στο κεφάλι. Πὼσ τὴν είχαν ὀνειρευθεῖ αὐτὴ τὴ μέρα! Και τί ἀστεῖοι ποῦ ἦταν, με τὴ σαστιμάρα ποῦ ἔχουσ στο βῆμα ἔλοσ οἱ στρατιωτικοὶ ποῦ πρωτοβάζουσ στολή, με τὴν τρομάρα μὴν περάση κανένας ἀνώτεροσ, ἔστω και λοχίασ, και δὲν τὸν χαιρετήσουσ!

Μαζὶ μ' αὐτὴ τὴ χαρὰ, ὁ Γιώργοσ εἶχε και μιὰν ἄλλη: θὰ πήγαῖνε νὰ περάση μιὰ ἐλόκληρη μέρα στῆσ μητέρασ του.

Ὁ καινούργιοσ του φίλοσ δὲν εἶχε κανένα στο Παρίσι, γιὰ τοῦ ὁ Γιώργοσ πήρε και τὸ μικρὸ Ἄντρι μαζὶ του και τὸν παρουσίασε στον ξάδελφό του Πέτρο Μπερτινὸ και στὴ Μαργαρίτα. Πέτρασαν εὐχάριστεσ ὥρεσ οἰκογενειακῆσ ζωῆσ και γέλασαν με τὰ ἐπεισόδια ποῦ τοὺσ ἐξιστόρησε ὁ Ἄντρι. Ὁ Πέτροσ θυμῆθηκε τὰ κατορθώματά του στο Πρωτανεῖο, διηγῆθηκε κι' αὐτοὺσ τὴν ἱστορία τῆσ πάστασ, που λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ στοιχίση ὀριστικὴ ἀποβολὴ ἀπ' τὴ Σχολὴ κι' ἔλοσ κεινο τὸ βράδυ, ἀκόμη κι' ὁ «Μικρόσ Ρώσοσ», ὁ Μοχιλωφ, ἦταν γελαστοὶ και χαρούμενοὶ.

Ἐδτοχῶσ, τὰ βρασιανιστήρια εἶναι σκληρὰ μόνο τίσ πρώτεσ ἐβδομάδεσ και στο ἐξῆσ σπουδαιότερα θέματα ἀπασχολοῦν τὸ πνεῦμα και τὸ σῶμα τῶν δυὸ φίλων μασ.

— Ἄκου νὰ σοῦ πῶ: Ἐέρεισ τί ἔν ἔδω «χιλιόμετρο»;

— Ὁχι.

— Δοῖπόν «χιλιόμετρο» λέν τὸν πιὸ ψηλὸ ἀπ' τοὺσ παλιοὺσ, κι' «ἐκατοστόμετρο» τὸν πιὸ κοντ'. Ἐγὼ ἔκαμα γνωριμιά με τὸ «Χιλιόμετρο». Ἦρθε και στάθηκε ἀπέναντί μου και με τὸν πιὸ εὐγενικό τόνο μου εἶπε: «Ἀξιότιμε κύριε Κολοκούθα, ἡ ἐξαιρετικὴ ἔξυπνη φυσιογνωμία σουσ ἀποπνέει τόσο ἀρωμα ποιήσεωσ, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ μὴ σᾶσ ἀναθέσω μιὰ ἀργασία, γιὰ τίσ ὥρεσ τῆσ σχολῆσ σουσ. Πρόκειται νὰ μου φτιά ετε διακόσιοουσ μόνο δεκαπεντασύλλαβοουσ στίχοουσ, μ' αὐτὸ τὸ θέμα: ἡ ἐπιβραση τῆσ οὐράσ τῆσ σαρδέλλασ πάνω στοὺσ κυματισμοὺσ τῆσ θαλάσσησ!»

Ὁ Γιώργοσ γελοῦσε με τὴν καρδιά του. Μὰ τὸ ὕποσ τοῦ φίλου του ἔδειχνε πὼσ τὸ «Χιλιόμετρο» δὲν εἶχε ἀστεῖυθεῖ. Εἶχε πάρει μάλιστα και τὸν ἀριθμὸ τοῦ Ἄντρι, γιὰ νὰ τὸν ξαναβρῆ ἱσκολοῦ. — Καλό, και δὲν εἶπεσ τίποτα; Δὲν εἰδήλωσεσ ταπεινά ὅτι δὲν εἶσαι ποιητήσ;...

— Βέβαια, βέβαια, ἀλλὰ τοῦ κάκου! Δὲ μπορῶ νὰ φτιάξω πάνω ἀπὸ τρεῖσ στίχοουσ σ' αὐτὸ τὸ ἐλεσινὸ θέμα. Μὰ καλύτερα νὰ μὴν τῶλεγα. «Ἡ μετριοφροσύνη σουσ σᾶσ τιμᾶ, κύριε Ἀγγούρη, μου ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ δῆμιόσ μου. Συνοδεύει πάντα τὴν ἀληθινὴ ἀξία. Μὰ μὴ βιασθῆτε. Ὁ ἀξιωματικόσ σουσ (κι' ἔδειξε τὸν ἑαυτοῦ) θέλει τὸ ἔργο σουσ αὐριο τὸ πρωί, μὲν χτυπήσει ἀγερτήριο. Ὡστε ἔχετε κτηρὸ...»

«Ὡστε ἀπόψε θὰ χάσω τὴ μισὴ νύχτα γράφοντασ στίχοουσ!» Ἐβροντα: ἔλ' αὐτά, μπορεῖτε τώρα νὰ νοιώσετε τί ἐσήμαινε ἡ πρώτη ἐξοδοσ γιὰ τὰ «παγώνια» ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνεσ μιᾶσ τέτοιασ μαρτυρικῆσ ζωῆσ.

ΤΟ ΠΕΤΑΛΟ

Ἐνας χωριάτησ πλούσιοσ πήγαῖνε μιὰ μέρα στὴν πόλη με τὸ γιό του τὸ μικρότερο.

— Γιὰ δὲσ Μῆτσο, τοῦ λέει, ἕνα πέταλο και χάμου ἀντε πάρ' το.

— Οὐφ, δὲ βαριέσαι, πατέρα! τοῦ λέει ὁ μικρόσ τεμπέλησ: δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σκύψω κανένας.

Ὁ πατέρας, δίχωσ νὰ μιλήση, πήγε μοναχόσ του, ἔσκυψε, πήρε τὸ πέταλο ἀπὸ χάμου και τῶθαλε στον κόρφο του. Στο δρόμο ποῦ πήγαῖνε, πούλησε τὸ πέταλο σ' ἕνα γύφτο και με τὰ λεπτὰ ποῦ πήρε, ἀγόρασε κεράσια.

Ὅσο προχωροῦσαν, ὁ ἥλιοσ ἔκαιγε κι' ἔκανε μεγάλη ζέση. Τριγύρω δὲ βρισκότανε οὔτε δέντρο, οὔτε νερό, κι' ὁ Μῆτσοσ ἔσκαζε στὴ δίψα και δὲν μποροῦσε νὰ φτάνη τὸν πατέρα του.

Ὁ χωριάτησ, δίχωσ νὰ τὸν νοιώση τὸ παιδί του, ἔρριξε κρυφὰ στο δρόμο ἕνα κεράσι. Τὸ παιδί ἀμέσωσ ἔσκυψε, τ' ἀρπαξε και τῶχαψε. Ἐτσι δροσίσθηκε λιγάκι και τοῦ ἔβρασε.

Σὲ λίγο ὁ πατέρας, ἔρριξε ἄλλο κεράσι, ὕστερα κι' ἄλλο, ὡσ ποῦ ἔρριξε και τὸ τελευταῖο. Ὁ Μῆτσοσ κάθε φορὰ ἔσκυβε κι' ἔπαιρνε τὰ κεράσια. Ἀμα ἔφαγε και τὸ τελευταῖο, ὁ χωριάτησ γύρισε και τοῦ εἶπε:

— Τὸ βλέπεσ; Ἄν ἔσκυβεσ μονάχα μιὰ φορὰ νὰ πάρησ ἐσὺ τὸ πέταλο, τώρα δὲ θὰ σκύβεσ τόσασ φορέσ γιὰ νὰ μαζέψησ τὰ κεράσια.

(Ἄπ' τὸ Ρωσικό.) ΚΑΘΟΠΤΡΑ Ε. Π.

ΤΟΝΕΙΡΕΥΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

(Συνέχεια και τέλος, ἴδε σελ. 180.)

(Ἐπισημ' ἀπὸ λίγη σκέψη;) Ναι, σιγὰ νὰ μὴ τὸν βαλῆ τώρα στὴ φυλακὴ! Ὁ κ. Ἀνδρέασ Σγουρόσ; Ἐνας φιλόδοξοσ, ἕνασ εὐεργέτησ, ποῦ ἔχει κάνει στον κόσμο τόσα καλά; Θὰ τὸν λυπηθῆ κι' αὐτόν, ἂν εἶναι φτωχόσ, και θὰ τοῦ τὰ χαρίση. Ἄν εἶναι πάλι κανένας πλούσιοσ, ἄσ τοῦ τὰ ξαναστελλῆ. Κι' ὁ ὑπηρετήσ του ἄσ ὀρκισθῆ πὼσ τᾶχασε στο δρόμο, ἄσ ὑποσχεθῆ πὼσ δὲν θὰ τὸ ξανακάνη κι' ἄσ συχωρεθῆ. Δὲ βαριέσαι!... Τὶ πονοκεφαλῶ ἐγὼ τώρα γι' ἀνθρώπουσ ποῦ δὲ γνωρίζω; Ἀφήστε με, σᾶσ παρακαλῶ! Τὰ βρήκα; Εἶναι δικὰ μου, τέλειωσε! Το κάτω-κάτω, ἂν τὰ δώσω πίσω, θὰ με ποῦν και βλάκα!... Βλάκασ ἐγὼ; Ὁχι, ποτέ!... Δὲν ἀκούω πιά τίποτα. Ἐμπρός!

(Μὲ ἀπόφαση, ἀποσφραγίζει τὸ φάκελλο, βγάζει κι' ἐξετάζει τὰ χαρτιά ποῦ ἔχει μέσα. Ἐπειτα πιάνει τὸ πηγούνη του, σὰ νὰ ξεροζιῶνη φανταστικὰ γένεια;) Τὴν ἔπαθα!... Τὴν ἔπαθα!... Τὶ καλά ποῦ δὲν εἶπα τίποτα σὲ κανένα!... Ὅριστε, πέντε προγράμματα

Κινηματογράφου ἀντὶ χαρτονομίσματα κι' ἐν' ἀγραφοῦ χαρτί... Ὁχι, ὄχι, ἀπὸ μέσα κάτω γράφει... (Ξεδιπλώνει τὸ χαρτί και τὸ διαβάσει.) Πῶ, πῶ, ρεζιλίσι! Ποῦ νὰ κρυφτῶ, μωρὲ παιδιά; Ποῦ θὰ κρυβόσαστε εἶτε, ἂν παθαῖνατε τέτοια νύλα; Ὅριστε: (Διαβάσει δυνατά;) Ἐσὺ ποῦ βρήκεσ αὐτὸ τὸ φάκελλο και τὸν ἀνοίξεσ, εἶσαι βλάκασ! Ἴδου ἀπέναντι και ἡ εἰκόνα σου! Νά, ἀπέναντι κι' ἡ εἰκόνα μου: ἕνα κεφάλι μακρουλὸ με δυὸ μεγάλα αὐτιά μυτερά!... Νά χαθῆσ, σαχλὲ ἀστειε, ὅποιοσ και νᾶσαι! Δὲν εἶσαι καθόλου καλόσ προσωπογράφοσ!... (Ἄξαφνα, ἐνῶ κοιτάζει ἀκόμα τὸ χαρτί;) Μπά! μπά! τί βλέπω ἐδῶ;... Αὐτὸ εἶναι ἐπιστολικὸ χαρτί Καταστήματοσ κι' ἐδῶ στο πλάι ἔχει τυπωμένα κάτω φιλά γραμμικά-

κία... (Διαβάσει;) «...λεγραφικὴ διεύθυνσις...» Τηλεγραφικὴ θὰ λέγῃ, τᾶλλο εἶναι σκιασμένο... (Διαβάσει;) «Μάμουρα, Ἀθήνασ». (Μ' ἐκπληξῆ και με πεποίθηση;) Ὡ! ἀπὸ τοῦ Μάμουρα τὸ μαγαζὶ πέταξαν αὐτὸ τὸ φάκελλο! Ἐκείνοσ ὁ παλιο-Σωτήρησ, χωρὶσ ἄλλο, σοφιστήκε αὐτὴ τὴ φάρσα! Τρέχω νὰ τὸν δειρῶ! (Ἀρπάζει τὸ κασκέτο του ἀπὸ χάμου, τὸ φορεῖ και δροῦ!) Νά μάθη ἄλλη φορὰ νὰ μου κάνη... (Διακρίνεται και στέκεται κοντὰ στὴν πόρτα;) Τὶ εἶπα; Νά τὸν δειρῶ; Αὐτόν, ποῦ μ' ἔκαμε σῆμερα νὰ μάθω πὼσ δὲν πρέπει νὰ νομίζω ἕνα γράμμα και νὰ γυρεύω νὰγοράσω ποδήλατο με ζένους παράδεσ; Ἰσα-ἴσα! Ὁχ πάω νὰ τὸν φιλήσω. (Βγαίνει. — Αὐλαία.)

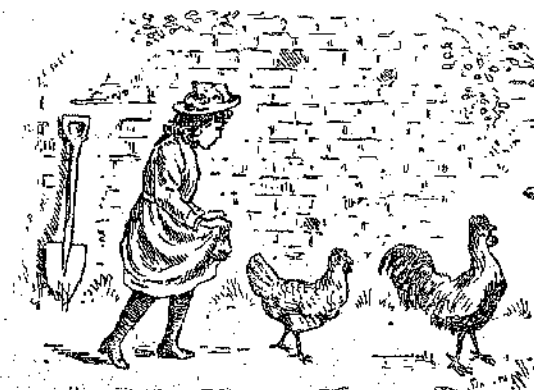
ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟσ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Α'. (Συνέχεια.)

Σὲ λίγο, ἡ Μαρίτσα πήρε κερὶ και τὸ σκόρπισε στὴν ἀλλῆ, ἀπέξω ἀπ' τὸ κοῦτεο. Ἐρριξε και νερό καθαρό στο δοχεῖο ποῦ βρισκόταν πάντα σὲ μιὰν ἄκρη. Και τότε εἶδε ἕνα θέαμα χαριτωμένο: Ἡ Πουλάδα σηκώθηκε, πήγε στο κερὶ κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾶ με τὴ μύτη τῆσ τὴν πλάκα, κάνοντασ κλοῦ κλοῦ-κλοῦ!... Ἀμέωσ τὰ κλωσοπουλάκια βγήκαν ἀπ' τὴ φωλιὰ κι' ἔτρεξαν κοντὰ τῆσ. Κι' ἄρχισαν νὰ τρώνε κερὶ!

Τὶ ἐπιτύχησ ποῦ ἔκανε αὐτὸ τῆσ Μαρίτσασ! Μόλισ γεννήθηκαν, τὴν ἴδια μέρα, τὰ πουλάκια ἐκεῖνα μποροῦσαν νὰ περπατοῦν, νὰ τρέχουσ, νὰ κούνησ τὸ χτύπο και τὴ φωνὴ τῆσ μάννασ τουσ ποῦ τὰ προσκαλοῦσε, και νὰ τρώνε, σὰ νὰ μὴν ἔκαταν και τίποτ' ἄλλο μεσ' σὶ' ἀγῶ! Και νὰ πίνουσ, ναι, και νὰ πίνουσ νερό! Ἀπαράλλαχτα κι' αὐτὰ σὰν τὴν κόττα, σηκῶνοντασ ψηλὰ τὸ κεφαλάκι, γιὰ νὰ καταπιῶν τὴ γουλιὰ, σὰ νὰ εὐχαριστοῦσαν τὸ Θεό...

— Ἰδέσ τα! ἰδέσ τα! ἔλεγε με θαυμασμό. Δὲ μοιάζουσ καθόλου με μωρὰ. Εἶναι καμωμένα κίβλα, πουλάκια σωστά! Μὰ ἔτσι τόχα γεννιοῦνται ἅλα;

Ναι. Ἡ μητέρα τῆσ τῆ βεβαίωσε πὼσ ἔτσι γεννιοῦνται ἅλα τὰ κοττοπουλάκια. Μποροῦν νὰ περπατοῦν, νὰ τρέχουσ, νὰ τρώνε και νὰ πίνουσ ἀμέωσ, χωρὶσ τὴ βοήθεια κανενόσ. Δὲν εἶναι σὰν τὰ μωρὰ παιδάκια ποῦ κάνουν τόσον καιρὸ νὰ περπατήσουσ ἢ νὰ φᾶνε μονάχα τουσ. Ὅχι σὰν τὰ γαϊάκια ἢ τὰ σκυλάκια ποῦ τόσο ἀργοῦν νὰνοῖξουσ τὰ μάτια τουσ. Ὅχι σὰν τὰ χελιδονάκια ἢ τὰ σπουρογιάκια, ποῦ κἀθνοῦνται μέρεσ στὴ φωλιὰ κι' ἡ μάννα τουσ τοῦσ βάζει τὸ φαῖ στο στόμα. Τὰ δρομιάκια βγαῖνοντασ ἀπὸ ταδυὸ τουσ κλωμένα, εἰομα, ὅπωσ γεννιοῦνται και ἰδρονάκια, τὰ καττικάκια, ποῦ κι' αὐτὰ σὲ λίγεσ ὥρεσ μποροῦν νὰ τρέχουσ πίσω ἀπ' τὴ μάνα τουσ σὰ... μεγάλα.

Ἡ διασκέδωση τῶρα τῆσ Μαρίτσασ ἦταν ἡ κλωσσο με τὰ πουλάκια τῆσ. Τὶ μωροφᾶ, τί ζωηρά, και τί ἐξυπνα ποῦ ἦτανε ἅλα! Και τί γρηγορὰ ποῦ μεγάλωναν! Μ' αὐτὰ, ἡ ἀλλῆ γέμισε πουλερικά. Ἦταν ὁ Σπνητήρησ, ἡ Πουλάδα, οἱ δυὸ ἄλλεσ κότιτεσ και τὰ ἔντεκα μικρὰ. Σιγὰ σιγὰ ἡ Μαρίτσα τὰ βάρπισε ἅλα, και τὰ ἤξερε με τὰ ὀνόματά τουσ κι' ἔλεγε πὼσ δὲν θᾶφνε ποτε νὰ σφᾶζουσ ὅχι εἶνα. Καὶ θυμόταν τὸν καιρὸ ποῦ δὲν εἶχε παρὰ μόνο τὸν Σπνητήρη και τὴν Πουλάδα, νεφροετοῦσ, ἀμάθητοῦσ, ξένουσ, ποῦ ἀναγκαζόταν νὰ τοῦσ σπαρῶχη λιγάκι γιὰ νὰ μπαῖνοντασ στο κοῦτεο. Τὶ διαφορὰ τώρα! Και τί εὐτυχία! Ἐνας σιρατόσ ἀπὸ πουλιὰ στὴν ἀλλῆ, κι' ἕνα πλήθοσ ἀγῶ καθεμέρα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΑΛΑΦΘΙΩΤΗσ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ΚΙ' Ο ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΕΙΤΟ τον καιρό που διάφορες απορίες σας μ' έκαναν να σας γράψω μία σειρά επιστολών για το Γλωσσικό Ζήτημα, ή Διάπλασις δε λαβαί-

νει γραμμα που να μην έχη μέσα κάτι σχετικό. Μου τὰ δείχνει όλα. Καί με μεγάλη μου χαρά βλέπω πως οι περισσότεροι συμφωνούν μαζί μας, είτε πέρα, είτε κατ' αρχήν. Έτσι δείχνεται άλλη μία φορά, πως η πλειοψηφία της νεολαίας μας είναι πια αρκετά φωτισμένη. Παρατηρώ όμως πως πολλοί, κι' απ' αυτούς ακόμα που συμφωνούν κατ' αρχήν, έχουν κάτι περιεργές απορίες κι' αντιλογίες.

Αυτοί π. χ. δεν μπορούν να χωνέψουν τις υπερβολές και νομίζουν πως έχουμε τρεις γλώσσες, την Καθαρεύουσα, τη Δημοτική και... τη Μαλλιάρη, ενώ δεν έχουμε πραγματικά παρά δύο, την Αρχαία και τη Νέα, κι' ένα κρώμα αυτών των δύο είναι κάθε γραπτό μας ιδίωμα, ακόμα και το μαλλιάρδι, όπως συνηθίσαμε να λέμε ετάκαταλαβιστικά μερικών παλαδών που δεν λογαριάζονται βέβαια. Άλλοι απεναντίας δείχνονται ευνόητοι προς κάθε υπερβολή και ζητούν από τη Διάπλασι να μη δημοσιεύη πια γραμμή στην Καθαρεύουσα, — οπτε στις Μικρές Αγγελίες, — παρά ν' αλλάξη και τον τίτλο της και να τον κάνει «Η Διάπλαση των Παιδιών», (πράγμα που κατά τη γνώμη μου, θάταν το λιγότερο... περιττό.) Άλλοι, τέλος, αν και σύμφωνοι κι' αυτοί κατ' αρχήν, έχουν αντιλογίες για κάποιες λεπτομέρειες και, από τις λεπτομέρειες αυτές, προχωρούν σε γενικόττες που μαρτυρούν πως δεν έχουν χωνέψει ακόμα την ιδέα. Είναι ή περίπτωση μιάς καλής φίλης μας, που ή απορία της με κάνει σήμερα να σας γράψω.

Ωραία, λέει, ή Δημοτική. Της άρσει, την αγαπά. Μόνο κάποιον τύπον της φαίνονται άταρταστοι και παράξενοι. Π. χ. γιατί να γράφουμε καθηγητές, μαθητές, επιθεωρητές, κι' όχι μαθηταί, μαθητάς, επιθεωρηταί, επιθεωρητάς; Και προσθέτει: Πως θά διαφέρουμε επίτελους έμεις οι γραμματισμένοι από το βλάχο, το χωριάτη, τον

αγράμματο, όταν ή γλώσσα μας δε θάχει καμιά διαφορά απ' τη δική του; — Να έκείνο που σας έλεγα: μιά λεπτομέρεια και, απ' αυτή, μιά γενικόττητα. Η φίλη μας θάθελε, και στη Δημοτική που της άρσει, να γράφουμε μαθηταί και μαθητάς, ώστε να διαφέρουμε από τον αγράμματο, γιατί γι' αυτήν ή γλώσσα, ή καλύτερα οι τύποι της γλώσσας, δηλαδή ή Γραμματική, κάνει τη διαφορά. Άλλ' άς εξετάσουμε πρώτα τη λεπτομέρεια:

Λοιπόν, γράφουμε μαθητές, καθηγητές, επιθεωρητές, γιατί αυτοί είναι οι γνήσιοι δημοτικοί τύποι. Μπορούσαμε βέβαια να γράφουμε και μαθητάδες, καθηγητάδες κτλ. αλλά τον πρώτο τύπο τον θεωρούμε πιο ευχρηστο, σαν πιο σύντομο, και πιο κοινό, δηλαδή λιγότερο ιδιωματικό. Μόνο σ' ένα διάλογο ήθογραφίας επιβάλλεται κάποτε κι' ο τύπος άδης (π. χ. «δασκαλέ μου να χαρής τους μαθητάδες σου!») Έτσι και δικαστές, δανειστές, υποκριτές, κριτές, κατά τα τεχνίτες, χτίστες, πνίχτες. Άν, για να ποφύγουμε τον κάπως άσυνηθιστο δημοτικό τύπο για μερικές λέξεις που δεν είναι καθαυτό δημοτικές (π. χ. επιθεωρητής, καθηγητής,) έγραψαμε επιθεωρηταί, επιθεωρητάς, καθηγηταί, καθηγητάς, τότε θάπρεπε να τὰ κάνουμε έτσι όλα: δικασταί, δικαστάς, κριταί, κριτάς, πνίχταί, πνίχτας κτλ. Άλλοιότικα, για τάρσενικά αυτά πρωτόκλιτα σέ ης, θάχαμε δύο Γραμματικές: τὰ πιο κοινά θά τὰ κλίναμε κατά τη νέα (χτίστης-χτίστες, τεχνίτης-τεχνίτες) και τάλλα κατά την αρχαία (μαθηταί, μαθητάς, έξερευνηταί, έξερευνητάς, έφαρμοστ, έφαρμοστάς.) Άλλά δύο Γραμματικές δεν μπορούμε να έχουμε όταν γράφουμε μιά γλώσσα. Κι' ή Δημοτική δεν γράφεται παρά με τη Γραμματική της Δημοτικής. Άν έκαναμε μιά έξαιρεση, θάνοιγαμε την πόρτα και γι' άλλες πολλές. Άν γράφαμε μαθητάς-μαθηταί, θά μπορούσαμε τότε να γράφουμε και άνοιξις-άνοιξιας, ήτιο αντί ήταν, έκοιμάτο αντί κοιμόταν, εκάθηγντο αντί καθόνταν κι' έτσι σιγά-σιγά κι' ώραία, θά τὰ γυρίζαμε όλα στην Καθαρεύουσα. Θά φτάναμε δηλαδή στο ίδιο σημείο που, όπως σας έξηγησα την άλλη φορά, μάς άνάγκασε να κάμουμε τη γλωσσική επανάσταση και να γυρέψουμε άλλη γλώσσα από την ακατάληπτη, τη σχολαστική, τη νεκρή που γράφαμε τότε.

Λοιπόν, συγκεφαλαιώνω: Η γλώσσα πρέπει να ήχη μιά Γραμματική. Χωρίς αυτή την όμοιομορφία, είναι γλώσσα άσχημη, μιχτή, βάρβαρη. Γι' αυτό, γράφοντας τη Δημοτική, δεν μεταχειρίζομαστε παρά τύπους δημοτικούς. Λέξεις απ' την αρχαία, όπως θέλουμε, άλλα

δες με την κλίση τη σημερινή. Όταν κάνουμε καμιά έξαιρεση, την κάνουμε από μεγάλη ανάγκη και πάντα με την προϋπόθεση του προσωρινού. Π: χ: ενή γράφουμε στον ενικό κανονικά ή πόλη-της πόλης, στον πληθυντικό κλίνουμε κατά την αρχαία πόλις, γιατί το κανονικό πόλις (κατά το άδης, χώδης, κτλ.) είναι ακόμα άνυπόφορο. Και περιμένουμε εν' από τὰ δύο: ή να τὸ συνειθίσουμε κι' αυτό μαζί με τάλλα, ή να καθιερωθῆ, αντί πόλη, να λέμε το δημοτικό χώρα ή πολιτεία, που δ πληθυντικός τους, χώρες, πολιτείες, είναι πια συνειθισμένοι. Για τον ίδιο λόγο, μερικοί δημοτικιστές γράφουν ακόμα λέξεις, άναμνήσεις, άνοιξεις, κατ' έξαιρεση, ενή άλλοι δε διατάζουν να τὰ γράφουν κι' αυτά κανονικά: λέξες, άνάμνησες, άνοιξες, είδησες κτλ.

Αυτά για τη λεπτομέρεια. Άς ίδου-με τώρα και τη γενικόττητα: Άληθινά λοιπόν δ γραμματισμένος διαφέρει από τον αγράμματο, μόνο επειδή δ πρώτος θάξερει να κλίνη ή πόλις-της πόλιως ή δ μαθητής-του μαθητού, οι μαθηταί-των μαθητών, ενή δ δεύτερος λέει ή πόλη-της πόλης, δ μαθητής-του μαθητή, οι μαθητές; Δέν το πιστεύω! Σήμερα, σέ κανένα μέρος του πολιτισμένου κόσμου, οι γραμματικοί τύποι δεν κάνουν ελη τη διαφορά μεταξύ γραμματισμένων κι' αγραμμάτων, ού:ε καν άποτελούν ένα μέρος της. Μόνο ίσως στην Κίνα άλλη γλώσσα γράφουν οι Μανταρίνοι κι' άλλοι μιλάει δ λαός. Έπίσης τον παλιό καιρό, στην Ιταλία και στη Γαλλία, όταν οι λόγοι γράφανε μόνο Λατινικά, ενή δ λαός μιλούσε τὰ Γαλλικά του ή τὰ Ιταλικά του. Κι' έδω στην Ελλάδα, ως τὰ 1885 περίπου, όταν οι λόγοι, οι γραμματισμένοι της Καθαρεύουσας, είχαν κατορθώσει να έγκαθιδρύσουν ένα είδος μανταρινισμού, ναχουν δηλαδή μιά γλώσσα δική τους, που δ λαός να μη την καταλαβαίνει, να την παρεξηγή, να την παραμορφώνει προσπαθώντας να τη μιλήση και να λέη: δ κ. καθηγητάς, δ κ. επιθεωρητάς, τασ ήρθε άποπνεξία, περίπου από δύο ώρες... Άλλ' αυτά τὰ μεσαιωνικά πάνε, πέρασαν. Πουθενά σήμερα, σάς λέω, δεν είναι άνεκτός δ μανταρινισμός. Παντού, γραμματισμένοι κι' αγράμματοι μιλούν και γράφουν με την ίδια Γραμματική. Στη Γαλλία π: χ: la main-de la main la patrie de la patrie λέει κι' δ άνθρωπος του λαού ή δ χωριάτης. Πως διαφέρει λοιπόν δ ένας απ' τον άλλον; Να σάς τὸ πώ: Ο γραμματισμένος από τον αγράμματο διαφέρει άπλοόστατα από το λεξιλόγιο, από την ορθογραφία, τη σύνταξη, τὸ ύφος, από τις

γνώσεις, από τις ιδέες και προπάντων από τὸ ήθος. Χωρίς αυτά, τὸ κάκου θά καυχόταν ένας δικός μας πως διαφέρει από τὸ βλάχο, επειδή ξέρει να κλίνη ή χειρ-της χειρός και ή πατρις-της πατρίδος, ενή δ βλάχος, δ αγράμματος, λέει τὸ χέρι-του χεριού κι' ή πατριδα-της πατρίδ ε. Βάλτε το στο νου σας καλά. Οι γραμματικοί τύποι που μεταχειρίζονται δύο άνθρωποι μπορεί να είναι οι ίδιοι, μα οι άνθρωποι αυτοί να είναι οι πιο διαφορετικοί. Ο ένας μπορεί να μην ξέρει να γράψη τὸνομά του, να ναι ένας άμαθής, ένας πρόστυχος, ένας βναυτος. Κι' δ άλλος, αν και γράφει επίσης τὸ χέρι-του χεριού, μπορεί να είναι δ μεγαλύτερος σοφός, δ μεγαλύτερος ποιητής κι' δ ευγενικότερος, δ τελειότερος άνθρωπος τὸν τέρψι του και τὸν καιρού του!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

ΕΠΙΦΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ ΣΟΛΩΜΒΕ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια.)

— Μά να, της είπε στενωχωρημένος. Μήπως ξέρω κι' εγώ πως να σου τὸ πώ; Νά, δ Θεός είναι... δ Θεός! Όλος δ κόσμος τὸν ξέρει.

— Μά εγώ δεν τὸν ξέρω. Στο σχολείο τὸ μαθαίνουν κι' αυτό; — Στο σχολείο... Μά και χωρίς να πάη κανείς στο σχολείο, τὸ ξέρει. Να εγώ, πήγα ποτέ μου στο σχολείο, κι' όμως τὸ ξέρω.

— Πήτε μου λοιπόν, άφου τὸ ξέρετε. Ποιός είναι δ Θεός; Και πως θά παιδέψη τὰ κορίτσια έκείνα; τί θά τους κάνη;

— Δέν ξέρω, παιδί μου. Μά ότι θά τὰ παιδέψη, αυτό είναι βέβαιο, γιατί δ Θεός είναι δικαίος και παιδεύει τοὺς κακούς, γιατί θέλει καλοί οι άνθρωποι να είναι καλοί σαν κι' αυτόν. Κατάλαβες;

— Να, ψιθύρισε ή Μαρίκα σκεπτική. Έσάς όμως δ Θεός θά σας αγαπά, γιατί είσαστε καλός. Άλήθεια;

— Μπορεί. Άν είμαι καλός, βέβαια θά μάγαπάει.

— Καί ποὺ είναι δ Θεός;

— Στὸν οὐρανό, παιδί μου, στὸν ὠραίο οὐρανό, εκεί που είναι και τὰστρα. Αὐτὸς τὰ έκαμε. Αὐτὸς έκαμε και τὸν ήλιο, και τὴ γῆ, και τοὺς ανθρώ-

πους, και τὰ ζῶα, και τὰ δέντρα, όλα! — Μά τὰ σύννεφα τὸν κρύβουν και δεν τὸν είδα εγώ ποτέ; — Όχι, παιδί μου. Τὸ Θεὸ δέν τὸν βλέπει κανείς. Ο Θεός είναι στους οὐρανούς κι' είναι πανάγαθος. Νά, αὐτὸς είναι δ Θεός. Κατάλαβες τώρα; — Τὸ κατάλαβ, ψιθύρισε ή Μαρίκα. Και τί καλά πὸν τὸ έμαθα!

Κι' επειδή τὴν έπαιρνε δ ὕπνος, τὰ δαχτυλάκια της πὸν έσφιγγαν τὸν Γεροθωμά χαλαρώθηκαν, και τὰ χέρια της έσπλώθηκαν πάνω στο σκέπασμά της. Σέ λίγο έκλεισαν και τὰ μάτια της κι' ή μικρούλα άποκοιμήθηκε γλυκά.

Τι νάδλεπε τάχα σιδνεϊρό της; Τὸ Θεὸ χωρίς άλλο, ένα δικαιο, πανάγαθο και παντοδύναμο Θεὸ θρονιασμένο στους οὐρανούς, άνάμεσα σταστρα...

Κι' δ Γεροθωμάς έσπλώθηκε στο κρεβάτι του μα δεν άποκοιμήθηκε εὐθὺς σαν τὴ Μαρίκα. Ο κ έμμενος, δ γέρος δεν είχε ὕπνο, γιατί ή έρώτηση της ψυχοκόρης του τὸν έκανε να σκέπτεται πολλά.

Τι πράγμα είναι, αλήθεια, δ Θεός; Δέ θυμωταν πὸν και ποτέ τὸ είχε μάθει αὐτὸς, να όμως πὸν χρειάστηκε να τὸ ξέρη, για να τὸ πῆ της Μαρίκας. Και πολλά άλλα πράγματα βέβαια θά τὸν ρωτοῦσε ή μικρή κι' αὐτὸς έπρεπε να τὰ ξέρη, για να της τὰ πῆ, να της τὰ

«Πῆ ε μιά πέτρα και τὴν έριξε...»

έξηγηση. Γιατί βέβαια πὸν δεν είχε σκοπό να τὴν ξαναστείλῃ στο σχολείο. Κι' έλεγε με τὸ νου του:

«— Και τάχα κείνα τὰ παλιοκόριτσα, που πηγαινουν στο σχολείο, έξερουν τί θά πῆ Θεός, άφου δέ λυπονται ένα πεντάρφανο άθῆσο κοριτσάκι; Άμ αὐτὴ ή κυρά δασκάλα, που μὸν τὸ μάλωσε τὸ πουλί μου και τὸ τιμώρησε, ξέρει τί θά πῆ Θεός; Εγὼ δέν είμαι δάσκαλος, ένας αγράμματος άνθρωπος είμαι, κι' όμως, όταν τὸ βρήκα στο δρόμο, μπόρεσα και να τὸ παρηγορήσω και να τὸ δώσω θάρρος. Αὐτὸ τὸ πράγμα, για να τὸ μάθη κανείς, δέν

έχει ανάγκη να διαβάση πολλά βιβλία: τὸ μαθαίνει και μονάχος του. Και εγὼ δεν μπορῶ να καταλάβω τί τὰ μαθαίνουν τὰ γράμματα! Χίλιες φορές καλύτερα να ξέρη κανείς λίγα, μα να ξέρη να κάνη στη ζωὴ του τὸ καλό, παρά να είναι σοφός και να μην έχη καθόλου καρδιά. Κρίμα στα γράμματά σου, κυρά-δασκάλα!»

Κι' έξακολούθησε: «— Τώρα όμως εγὼ πρέπει να θυμηθῶ ε, τι καλά κι' όμορφο έχω άκούσει στη ζωὴ μου και να είμαι έτοιμος να παντῶ, όταν ή Μαρίκα μου θά με ρωτῆ. Πρωτότερα τὴν έπαθα, γιατί δεν ήμουν έτοιμος και δέ μπόρεσα να της δώσω να καταλάβῃ τί είναι δ Θεός. Ω, βέβαια πὸν δεν κατάλαβε κουκούτσι! Δηλαδή, εγὼ ξέρω τί είναι δ Θεός, μόνο πὸν δεν ξέρω να τὸ πῶ σέ τρόπο πὸν να τὸ καταλάβῃ ένα μικρὸ παιδί. Γιατί δεν ξέρω γράμματα, να! Έτσι τὴν παθαίνουν όσοι δεν ξέρουν γράμματα. Τί κρίμα να είμαι αγράμματος!»

Μ' αὐτὴ τί σκέψη, πήρε δ ὕπνος και τὸ Γεροθωμά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Μιά περσιό για εκδίκηση. Πολλές ήμέρες ή Μαρίκα ήταν συλλογισμένη. Γιατί τώρα κατάλαβε κι' αίστάνθηκε τὴν πικρή αλήθεια πως υπάρχουν και κακοί άνθρωποι στὸν κόσμο. Αλήθεια, αὐτὸ τὸ ξέρε, τὸξε δοκιμάσει από τότε πὸν ζῶσε με τοὺς σχολιοδάτες, αλλά τὸ είχε ξεχάσει, γιατί από τότε πὸν τὴν είχε δ Γεροθωμάς, μόνο καλὸς άνθρωπος έκλεπε γύρο της. Έτσι ένόμιζε πως ὅλοι οι άνθρωποι είναι καλοί μόνο οι σχολιοδάτες έκείνοι ήταν κακοί. Τώρα τὴν είχε κυριεύσει μεγάλος φόβος κι' ὀποφία. Δέν ήθελε να βλέπη τὴν κυρά-Παύλαινα, γιατί έλεγε ακόμα κι' έπέμενε πως έπρεπε να τὴ στείλουν στο σχολείο.

(Ακολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

45.

Συμφωνά στὸν πεισματάρη! Έχει ελάτωμα φριχτό Μά κι' άσπείο. Σάν τὸν πιάνη Και τοὺς κἀνης σὺ τὴ κόρη Νά τοὺ λές τ' είναι σαστέφ; Ἀπὸ πεισμα δέν τὸ κάνει, Κι' άς τὸ ξέρη πῶσο χάνει!

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ ΤΥΡΤΑΙΟΥ

Αειδ. Έγκρ. 11
 ("Ayes", δ' Στάστας ετώνδ'...)
 Προχωρείτε, άγροια πατερον
 πολιτών της εσάνδρου μας Σπύρ-
 [της]
 σόνα χέρι κρατείτε άσπίδα,
 μέ το άλλο το δόρυ σηκώστε.
 τη ζωή σας, παιδιά, μη λυπάστε,
 δέν το θέλει αυτό η πατρίδα.
 'Ελληνική Δημοκρατία

ΘΑΡΩΗ ΜΙΑ ΜΕΡΑ...

Αειδ. Έγκρ. 9
 Θάρτη μιά μέρα, που χιόνια
 θά σκεπάζουν τα κεφάλια μας,
 που η όρχη μας κάτω από το
 πέλαμα του χιονού θά γύρη νικη-
 μένη. Θάρτη μιά μέρα που θά
 σβήσουν όνειρα, ελπίδες, χαρές,
 και που στην ξεραμένη μας ψυχή
 θά μείνη μόνο η 'Ανάμνηση με
 σύντροφο τα δάκρυα και τους
 στεναγμούς.

Ω! σάν έρθη και για μένα
 αυτή η μέρα, σα δώ μπροστά μου
 το θάνατο να προχωρή με βήμα
 βαρύν και σταθερό, τότε δέ θά
 κλάψω σάν τους άλλους, μά θά
 τού πώ:

"Ένας καταδικασμένος θά σοφ
 πή την τελευταία του θέληση. Δέ
 θά σέ παρακαλέσω να μου χαρί-
 σης την ποιή μου" όχι, πάρε με
 τοχιά στα φτερά σου. Μόνο, πριν
 μπούμε στους δρόμους της λήθης,
 φέρε με για μιά στιγμή στο παλιό
 μου σχολείο. Φέρε για λίγο την
 ψυχή μου, πνοή εθλαβική, προσ-
 κινήτρα της ζωής που διβήκα,
 στα περασμένα κείνα, κι ύστερα
 πά'την—χαίρωσά σου!.."

Κι όταν ο Χάρως μ' άκούση,
 όταν με φέρη άνήμερο σέ κερα-
 λάμια χαριτωμένα, σέ μιά μικρή
 αβύσσο που ο ήλιος της δύσης
 ποφουράνει τα ελάματα της σ' άπο-
 θέωση φρούδες και χρωμάτων' όταν
 δα τον γέρο δάσκαλο, καλό κ' ά-
 γαπητό, να μαθαίνω μ' αγαθότητα
 σ' άφτερα πουλάκια το άλας της
 ζωής, — τότε η ψυχή μου θά κλαί-
 ψη νοσταλγικά. Θά κλάψω, γιατί
 θά ναικρούση τα θρανία που άλ-
 λοτε κάθησα σιωπηλός με σμιγ-
 μένα χέρια, και τον παλιό μαύρο
 πίνακα που μου έδειξε λευκά τόσα
 και τόσα άγνωστα πράγματα.

... "Ω! πούδς ξέρει, ύστερ' από
 χρόνια, πώς μια ψυχής σμιγερικών
 μαθητών θαρθούν νοσταλγικά
 κι αυτές εδών να γονατίσουν—σάν
 τη δική μου!.."

Πουλί της Καταγίδος

ΦΕΓΓΑΡΙ ΑΝΘΙΣΤΑΤΙΚΗΣ ΒΡΑΔΙΑΣ

Αειδ. Έγκρ. 12
 Κουρασμένη, θλιμμένη, δέν
 ζητώ ανάπαυση στο κρεβάτι που
 με περιμένει στερωμένο, ούτε λή-
 θη στον ύπνο, την πιά φιλέν-
 θρωπη αυτή μορφή της ζωής'
 άλλα η ψυχή τη συντροφιά του
 φεγγαριού που, μισό άκόμα, ζυγώ-
 νει στη δύση του.

Γράφα κάτω άπ' το άπαιλό φως
 του, που μόλις άφάνει να δια-
 κρινώ τις γραμμές, όχι τα γραμ-
 ματά, που χαράττω στο χαρτί
 μου' και κάθε τόσο στέλνω μα-
 τίες εθνημοσύνης στο μεγάλο μά-
 ταπεινό αυτό καντήλι, που τόσο
 συχνά τραβά την προσοχή μου
 και με τη γλυκειά του δυη λιαί-
 νει κάθε τραχεία σκέψη και με-
 ρώνει τον πόνο των χτυπημάτων
 της τύχης, δίνοντας έτσι την κατα-
 φανερότερη έννοια της 'Ελπίδας.

Ω, πόσα μάτια, όγχα και θολά
 άπ' τον πόνο, δέν σιγαίνουν θο-
 ρώνοντας το παρήγορο αυτό άστρο,
 που ήρεμα, άβιαστα, στωικά, έξα-
 κολουθεί το δρόμο του, δίνοντας
 έτσι το παράδειγμα της 'Υπομονής!

Και πόσοι, δυστυχισμένοι που
 δέν μετριάζουν τη θλίψη τους,
 βλέποντας το δίσκο αυτό που ά-
 φαντα, μά τόσο ξάστερα, δίδασκει
 τη Μετριότητα κι' έπομένως τη
 λογική, ήτοι κάθε παράλογη. Μά
 και πόσοι πολύ ευτυχισμένοι, για
 τον ίδιο λόγο, δέν συνέχοντα,
 σκεπτόμενοι πως ύπάρχει και δυ-
 στυχία κι' άγκαλιάζουν έτσι την
 άληη μ' οίγηση χάρη, παραμε-
 ρώντας την επικίνδυνη ύπερμε-
 τρη εύτυχία!

ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ

Αειδ. Έγκρ. 19
 Μιά μέρα, ένθ πήγαινα περί-
 πατο, άκουσα φωνές και τρεξίμα-
 τα' πήγαινα να ιδώ και τί βλέ-
 πα; Τέσσερα παιδιά βασάνιζαν
 ένα μικρό γατάκι. Τι τού έκαναν
 δέν φαντάζεστε! "Ένα τόπιανε
 άπ' την ουρά και το πέταγε χά-
 μου, άλλ' ο τ' κλότσιπε, άλλο
 τούδερνε και τ' άλλο του πέταγε
 χόματα. Το δυστυχισμένο νιαού-
 ριές γοργά σα νάλας: "Τόσο
 κίκοι είναι οι άνθρωποι; δέν με
 λυπούνται; έγω δέν έχω κάνει
 κακό σέ κανένα."

"Αλλά τ' άσπλαχνα παιδιά, όσο
 φάνιες κείνα, τόσο το δέροντα
 και τέλος ένα άπ' αυτά πήρε μιά
 μεγάλη πέτρα για να το σκοτώση.
 Τότε η καρδιά μου γέμισε από
 οίκτο και αγανάκτηση. Οίκτο για
 το δυστυχισμένο ζώο και αγανά-
 κτηση για τα σκληρά και κακο-
 αναθερμένα παιδιά. Χωρίς να
 χάσω καιρό, τρέχ'ο για να το σώ-
 σω, — άλλα ήμην πιά άργά: τό
 δυστυχισμένο γατάκι, από τό φόβο,
 είχε ψιφιστεί.

Πλοίαρχος Νέμος

ΜΙΑ ΘΥΜΗΣΗ

Αειδ. Έγκρ. 13
 Πρωταπόσωμα άγκαλιωμένος,
 ένα άνοιξάτικο πρωινό, μέσα σ' ένα
 λειβάδι μ' άγρολοπούλα στωλι-
 σμένο.
 Τα πουλάκια στα κλαριά φλω-
 ροθούν σάν έμάς, συνοδεύοντας
 τα τραλλά μας γέλια.

Φορούδες καινούργιο όλοπράσινο
 φουστάνι και θυμάκια που δταν
 καθήσαμε για μια στιγμή μετά
 από ένα γερό τρεχατό, να ξεπο-
 στάσουμε λιγάκι, της είπα:

— Για δες πως μοιάζει τό
 χρώμα του φουστάνιού σου με τό
 χρώμα της γλώης που καθόμαστ'
 αλάνα! Κι' έκείνη γύλιτε, κοίταζε
 με μιά ματιά το λειβάδι, ύστερα
 τό φορεσιά της, και ύστερα,
 σηκώνοντας τα γλυκά γαλανά και
 γεμάτα κλωστήνη ματτα της με
 κοίταζε και μου χαμογέλασε...

Κοντεύει χρόνος από τότε, ή
 άνοιξη με την πρωινολούλουδη
 φορεσιά της ήφθε πάλι... μα
 με βρήκε άσυνερόφρεση ή περ-
 πατώ με σκυμμένο κεφάλι πατών-
 τας την πρασινή χλόη που τόσο
 σκληρή κάλωσθη μόθφερε.

Για μιά στιγμή θυμηθήκα την
 περσινή μας κουρένια και σημά-
 νοντας τα δακρυόμενα μου ματτα
 σέο γαλάτιο άνοιξάτικο σούρανό
 την γούρφα με στα άγγελοπούλα
 του.

ΤΡΕΙΣ ΕΥΧΕΣ

Αειδ. Έγκρ. 16
 "Ένας παπάς, ένας χούφας κι'
 ένας έρβίνος, καθέδευοντας μαζί,
 άποκρίσανα να δώσουν ά καθενας
 από μιά εύχη για την έπικράτηση
 της θρησκείας του.

Ο χούφας πρώτος είπε: "Όσα
 άρνια σφάζουν οι πιστοί του! Άλλάχ
 το μωσίρεται, τόσοι χριστιανοί να
 σφάζονται!"
 Ο παπάς, πού έξυπνος άπ' τό
 χούφτα, είπα: "Όσα αύγα υπάζουν
 οι χριστιανοί το Πάισα, τόσοι
 Τουρκοί να σφάζονται." (*)
 Κι' ο έρβίνος, σάν Έρβαίος
 πού ήταν, είπα: "Ο Θεός μ' ά-
 κοούση και τών δυό σας τις εύχές."
 (Λαϊκό) 'Ελληνική Δημοκρατία

(*) Γνωστό ότι κάθε οικογένεια
 Μωαμεθανών σφάζει ένα άρνι, τό μα-
 γισμα, ένθ κάθε χριστιανική οικογένεια
 σφάζει πολλές δεκάδες αύγα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΗΝΕΥΜΑ

Σέο μάθημα της Καλλιγραφίας.
 — Κυρία! ο Γεώργιος αντιγρά-
 φει από την Καλλιγραφία μου!
 Μικρός Καλλιτέχνης

Τόδελάφια λυγύνα μιά 'Ακρο-
 στιχίδα ες άντιθέτων.
 — Τό αντίθετο της 'άφροσύ-
 νης, Μαργαρίτα;
 — Κόφροσύνη βεβαιά!

Σμύρνη
 "Η μικρή Μαρία έχασε τό ψα-
 λιδάκι της κι' η μίμπα της τη
 ρωτά άν το βρήκε.
 — "Όχι, μίμπα, άπαντ' ή
 Μαρίκα, αλλά... κοντεύει να το
 βρώ."
 Γλυκό Χαμόγελο

Τό πρώτιστον καθήκον
 του καλού συνδρομητού
 είναι ή έγκαιρος άναπόσει
 της συνδρομής του.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38 Εβδομάδου
 την 6 'Απριλίου 1925

ΒΑΒΕΡΤΕ; Τό φύλλο αυτό ε-
 ναι τόσ' Σαββάτου, 4 'Απριλίου,
 και τη; 'Αλληλογραφία του τη γρά-
 φω σήμερα, 6 'Απριλίου! Ένθ δη-
 λαδή σήμερα έπρε σ να γραφώ
 την 'Αλληλογραφία του 19ου φύ-
 λου, γράφω του 18ου. Αύτά μάς
 έκαμε ή κυρία 'Απεργία!.. 'Αλλά
 πρέπει και σεις να τ'έχετε δπ' όφει-
 σαι και να μην άναπονήθετε:
 δέν μου είναι δυνατό, σ' ένα μόνο
 φύλλο, κάπανθήσω σέ γραμμάτα
 εδθλομάδων. Θα πάντως λοιπόν μόνο
 στά γραμμάτα που έλαβα την προ-
 περασμένη. Κι' έτσι θά κάνω ός
 που ν'έρθουν πάλι στην ήμερα μας,
 — γρήγορα έλπίζω.

Πέρου, νομίζω, ο κ. Φαίδων σ'ές
 έγραψε για τον 'Ισαλό καρδινάλιο
 άπετσοφάντη πού ή άν. δ γλωσσά-
 μαθούσας ανθρώπων του κόσμου.
 'Επίσης για τον 'Αντών Φραζκαί-
 λη, το νεώτερο αυτό Μαστροβαντα,
 και για μερικούς άλλους. Η Νε-
 φελή σήμερα με πληροφωτά ότι στη
 χορεία αυτή των μεγάλων γλωσσα-
 μαθών άνήκει κι' ένας άλλος: ο έ-
 σπώτος άποκένω άμερικανός καθη-
 γητής Carl Arnell πού ήσρε 58
 γλώσσες—για φαντασθήτε!—κι' έπ'
 δώσεκα χρόνια κείνα γραμματιστής
 'Αμερικανικής προεδρίας στο Τόκιο.
 Φαρά λοιπόν και τ'ι 'Ιαπωνικά!

Πρωταίτηρα, δέν ξέρω κι' έγώ
 πώς ή όραία αυτή φησιωπαρικήτη
 έπιστολή σου βρέθηκε στα χέρια μου
 την άνοιξη. Άν και τόσο άργά,
 λάβε την απάντησή μου που άρχο-
 μαί να σέ βρει στην ίδια ψυχική
 γαλήνη που μου περιγράφεις. Ναι,
 όλα αυτά που αναφέρεις, ύπάρχουν,
 είναι καλά και πάντα με άγάπη σέ
 θυμόντα.

Η Φαληγική Άδρα μου γρά-
 φει: "Ο Βενιαμίν Κήπος της
 Μεγάλης 'Ελλάδος μου έρεος πάρα
 πολύ. Κι' άλλος διδύκα στη Σε-
 λίδα περίορι κομμάτια, άλλ' αυτό
 ήταν τρωαίτερο. Κάθε τό διαβα-
 ζά, θυμηθήκα και που είχες παί-
 μά φορά για τα κάκαλαίσθητα ψευδο-
 νομιά. Τι καλά, άλήθεια άν είχαν
 όλα τη χάρη και τί όρασία αυτών:
 που τόσο τεχνικά κι' όμορφα ήσαν
 σκορπισμένα σέο Βοτανικό. Εήκοι!
 "Η Μεγάλη 'Ελλάς είχε διαλέξει
 βέβαια τα καλύτερα για να τόν
 στωίλογ' άλλα μήπως κι' ή ά-
 πλάσια δέν εν' ένας κήπος εδθ-
 βροσος που τον σκολίζου τα ψευ-
 δόνομα των ζωντανών λουλουδιών
 του;... Κι' όμως πόσα ψευδόνυμα
 άχαρα, άκαλαίσθητα και, τό χει-
 ρότερο, ξένα δέν φυγογράφου έκεί!
 Γιατί μ' μην είναι όλα παρμένα
 άπ' την όραία Φύση, τη γαλάζια
 θάλασσα, τους κατοπρόβιους και
 πους; Μά ο μιά 'Ανοιξη ελληνική
 μπορεί να δώσει χιλιά ψευδόνυμα,
 π' ή ήταν τόσο όρασιότερα από τ'
 ξένα που δ'αλλάγου μερικοί. Πολύ
 σωματί! Σήμερα ίσως 'ακαλαίσθη-
 τα' ψευδόνυμα σέον κήπο μας είναι
 λιγότερα από άλλους' πέντα όμως
 είναι άρκετά και καλά ήσαν νάλα-
 παν κι' αυτί, για νάχουν μόνο έλ-
 ληνικά, ποιητικά κι' όραία.

Μην άπαλιζέσαι, καλή μου 'Ελευ-
 θερία. Στην ήλικία σου οι άρρω-
 στίες περνούν. Άν ήσουν καμιά
 ήλικιωμένη, κίμμη γριά, μάστα.
 Μά ένα κορίτσι σάν και σένα, που
 έχει μπροστά του τόσα χρόνια, δέν
 πρέπει να νυμπομονή επειδή χρεώζε-
 ται μιά μικρή κίπως θεραπεία'
 είτε να λή εθ' άσπέρω άκόμα
 πολλά'. "Όχι, πρέπει να έλπιήζ
 πώς σέ λ'ίνο τ'ά εόσωνα θά τελευτή-
 σουν. Περστικά λοιπόν και όπο-
 μνή.

Νά κι' ο κάποτε 'Ευθουσιώδης
 "Ελληγ, ο άλπισμένος φίλος μου
 Χαρίλαος Γ. Σακαλλαρήςος. Πού
 μου γράφει μετά δέκα χρόνια,
 όντας τώρα και καθηγητής, για
 να υπο έγγραφ' ένν' άγαπημένο
 μαθητή του. Και προσάθετι: "Από
 τώρα καταλαβαίνω με τί λάγερδα
 θά σάγαγησ κι' αυτίς. Όπως κι'
 άγθ σ'άλησημένη παιδική μου
 χρόνια, όπως άκριθείς ο μεγαλύτε-
 ρός μου αδελφός Γρηγόριος δ' Ε,
 κι' ο μικρότερός μου θόδωρος—
 Φτεροθύμιος 'Ελλάδος,—που, άλί-
 ποσο, έμεινε για πάντα σέο αιμα-
 τωμένα εδθ' της Μικασίας..."
 Τι γλυκείες και θλιβερές άναμνή-
 σεις! Μά δλάκερη ζωή,—κι' ή
 ζωή ελπίρη!

Όραίες έπιστολές την περ-
 ρασμένη εδθ' μου έστειλαν
 κι' οι εής: Νεφελώδης Ψυχή,
 'Ανατόβητος Δέων, Μαργαρί-
 τή Φλογέρα, Τάνια, Κισσός, της
 Μαίρας τ' 'Αποσταίδη, Κίμα του
 Αίγαίου, Κίμα του Ζαριώνι-
 κού, Φλογέρα του Παρισσοού,
 Μιχης Ροδάνος, 'Ελπίς της
 'Ανατολής, Μόσια, 'Ησώκη
 Φέσσα, 'Ινδιάνα, 'Εσση, 'Ιγε-
 μπουργ, Φαίδοα και Σα. 'Αν-
 θούλα και 'Ελπίς της Πατρι-
 δος.—'Εξέτίελα τις παραγγέλ-
 ταν και τούς εδχαριστώ όλους για
 τό καλά λόγια.

'Αγγίτοι μου έλοι 'Ανδρέα
 'Αρ. Μαχάια, Αίλια, Φωνίαν
 Βουνάτος, Βήσων Θ. 'Αποστολ-
 ή, Χόμοα, Πέταλον Κρίνον και
 Σήθε 'Ελλάς, σ'ε εύχαριστώ πολύ
 πολύ για τό ξεπαθόματά σας κα-
 θώς και για τό ένθουσιώδη λόγια
 που τ'ά δύνόδονα. Καί σ'ε τούς
 άλλους που έναρνετα ελόβια, σ'ε
 εύχαριστώ και περιμένο τό άπο-
 τέλεσμα. Μην ξεχνάτε ότι τό ξε-
 πιστόμα σας είναι τό μόνο μου
 στήριγμα!

"LA MAUVAISE VOIE"
 Ζεις πρώτο-πρώτοι, οι 'άναπη-
 τος του, θέλησε ο κ. Φαίδων να
 μάθετα την καλή εθίση: Τό νου-
 σό του διήγημα "Ο Κανός Δρό-
 μος", εν' από τό φραιότερό του.
 βήκησ αυτές τις ήμέρες σέο Παρί-
 σό από τόν έκεί έκδότη κ. R. Chiberre,
 μεταφρασμένο γαλλικά από τόν Γάλλο
 έλληγοστή κ. Eugene Clément,
 μ' έκτενή κι' όραία πρόλογο τού
 γνωστού σ'ε κθηγητή κ. Louis
 Roussel. Εν' ένα κομψότατο βι-
 βλιονάκι, με τό γαλάζιο μακρόχρο
 και τόν άσχοι: ναδ' σέο λευκό του
 εδθ' φύλλο, όπως εδς αυτές οι έκδ-
 σεις ελληνικών έργων από τόν κ.
 Chiberre (Παιδιάμα Παλαύα,
 Διηγήματα Βλαστώ κτλ.) Και τι-
 μέται δρ. 12 (και με τό ταχυδρο-

μικ' δρ. 13.50 για τό 'Εσπερικό
 και δρ. 15.50 για τό 'Εξωταμύδ.)
 "Έγώ άντίσπρα σέο Γραφείο μου
 κι' όποιος θέλει μπορεί να μου πα-
 ραγγέτω. Όσοι διαδίδουν γαλλικά
 κι' έχουν διαδάσει ελληνικά τόν
 «Κανό Δρόμο», θά όφεληθούν
 πολύ στή γλώσσα να τόν διαδ-
 σουν τώρα και γαλλικά. Γιατί ή
 μετάφραση του κ. Clément είναι
 πιστή κι' όραία. 'Επειτα τό βιβλίο
 αυτό είναι μετ' τιμή για τόν 'Ελ-
 ληνικό Λογοτεχνία και για τόν κ.
 Εσνόπουλο που άρχισαν να τόν μετα-
 φράζουν ες—, γιατί κι' άλλα του
 βιβλία έστιμάζονται να βγούν γα-
 λλικά, Ιταλικά, κτλ.—Και ήταν
 με όραία άνάμνηση νάχη κανείς
 στή βιβλιοθήκη του αυτό τό πρώτο
 γαλλικό.

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε. Σ. Σ.

'Απορρίπτονται: "Ένα παι-
 νίδι" της 'Αθηναϊδός. Πάρα πολύ
 έκτενός (ή έκτενός δούμο σήλας)
 κι' ή μεταφραση θά ήθελε πολύ
 διδύματα και σέομμοσώθη γλωσ-
 σική. — "Τ'ά είκμοι δευκίτα" του
 Δευκερτίτη Γνωστό, άλλα και
 κακοματσοφρομιά. — "Τό μοι-
 ρατόν" της Ν. Δίας. Καλή ή περι-
 γραφή της άρχης. Σέο μέσο όμως
 ή έκθεση έχει και τό άπότατο. Και
 σέο τέλος μόνο έναχίγεται
 "ολό. — "Μικρά 'Αντινήσις" της
 Πρωτής Σκλαβιάς. Πρώτα-πρώτα
 δέν πιστεύω να λένετα: "Κουδου-
 νός" δ' "ή Γάγγης έκτενος επειδή
 έχει μοναχική για τρελλός. Τι
 σέος; επειδή λέμε δ' ο τρελλός
 δέν θέλει κουδούνα; 'Επειτα, τό
 πάσομο της Σμύνης, πού ήταν
 τότε ένα χαούσουνα εθνω γεγονός,
 δέν έπρεπε να σ'ε δέση με την έν-
 δεσούη αυτή του τρώμου, της θλ
 φης, τού κόκκινου φεγγαριού, τών
 σταυροκοπημάτων. Αύτά έθ' ταί-
 ριζών τόν χάσιμο, τήν καταστροφή
 της Σμύνης. — "Πώς άρχισε και
 πώς τελείωσε ή φίλια μας" της
 Βίας. Καί τό κομμάτι αυτό έπίσης
 καλογραμμένο, άλλα κ' έπίσης
 ασύμμετρο. 'Ηθελα, σέο τέλος, να
 έξηγηται καλύτερα πώς και γιατί
 ήμνησαν οι δυό φίλες. Αύτό μπο-
 εί να έννευραφ'—"Κίμα" 'Ελληνική
 λήστραχο" του 'Αφράτου Γου-
 σανούπουλου. Και τό κείμενο τού
 About έξοχο κι' ή μετάφραση
 πολύ καλή. 'Αλλά πώς να γρά-
 φουμε τόρα για ληστέρους και για
 βραβεία τών βουνών; θ' μάς κα-
 τηγοροσουν... — "Ο Μεγάλος Νι-
 κητής" του 'Ηλιοσποίου. Ποιήμα
 τόσο μεγάλο δέν εανόδαλα ποτά!
 Κι' όμως ή μετάφραση δέν είναι
 άσχημη. Μόνο δ' κ' έκ' έθδλε
 λίγα εδθ'όματα.—"Τό Γεράκι" και
 ή "Σελήνησκη Βραδυ" του 'Αν-
 θουε της 'Ανδρού. Τά θέματα,
 οι τίτλοι, καλά. 'Ατυχό όμως τό
 γράψω και προπάντω: οι στίχοι.
 — "Απ' τό σάλιο μας" της Φω-
 τίδς. Πολύ ό άτι και θ' τό ένέ-
 κωνι. 'Αλλά ύστερα από τό "Γοάι-
 μα σ'ε 'Αγρολοπούλου" της Μεγά-
 λης 'Ελλάδος, θά φανόττη μιά
 μίσηση περτιτή: Κι' ή ίδια ή Φω-
 τίδ, στογάζομαι, άν τ'έδλεπε πρώτα
 έκείνο, θά πού έστειλε κ'ετ' άλλ'.
 — "Τά κνιούργια περσοίτια" της
 'Ελλάδος. "Ατρυχοί οι στίχοι" και

Έσοι λιγάκι, σκεπτικές με τό θέμα,
 πού άπαιτούσε περισσότερη γνώση.
 — "Χαράν του Ταμερλάνου. Θέζου
 κακό παράδειγμα" πρώτα τό μαθή-
 ματά!

'Εγκρίνονται: —38. "Τό κο-
 ρεσάκι του Τυφλού" του Μίμη
 Μπιζάνη. —39. "Τό μπρομπίνα
 της δ'όλοφλας" της Μάμισας.—
 40 και 41. "Σέο Μπλο" και "Κυ-
 νήγι" του 'Αγγ.—42. "Ποιός έ-
 σμασ τ'ή μ'ηνα" της Μικρής Βα-
 σιλίσσας.—43. "Συνοί" δ' άνέκδοτο
 της Αλλι.—44 και 45. "Βούδ"
 και "Έρθε ή άνοιξη" της Δέλιας.—
 46. "Επίδος κ'ναί τα κούδρια"
 του Γαλαξία.—47. "Η Θούλα"
 του 'Αφραμένου Κόματος.—48.
 "Τά περασμένα" της Βιολέτας.—
 49. "Έως δ' ήλιος έθνα" του Μι-
 κρού Καλλιτέχνη.—50. "Έως
 κλέος μαθητής" της Μελαχροίνης
 Νησιωτοπούλας.

Αδελώδες.—"Έγώ άκόμη να
 διαδίδω ένα... δλόκερο βουνό.
 Και μόνο τό πανίνα αυτό κομμά-
 τια πού ένέκρινα θ'ε: τόρα γ'ά να
 δημοσιευθών, θ'ε παρσση ή Β' Τρι-
 μηνία και άθοζογή ή Γ'. Βίλας
 και δ'ετ' άλλα θά έγκολών άπ' αυτό
 πού έχω λάβε... Είναι πολύ π-
 ρ'ό να σ'ε φτάσουν και για δ'η την
 Γ' Τριμηνία. Είναι λοιπόν όπο-
 χρεωμένη να δηλώσω ότι από σήμε-
 ρα παύω να δέχομαι κομμάτια,
 έπ' να ένακαθιστή ο σφός. Κι'
 ίνα ίθ'ε πόσα άκήνη θ'ε γκρηθούν,
 θά σ'ε π'ό π'ότα πάλι θάόλιω να
 δέχομαι. —'Εξαιρετικά θά δαχθώ
 άκόμη μόνο τό κομμάτι Ικετινα,
 για τό όποια είνε στην κρίση ότι
 ύποροβ' να τροποποιηθών και να
 ένασταλοθών.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΚΒ' Δελτίο Ειδήσεων
 'Από τό ΚΑ' Δελτίο (θε
 φυλ. 176).....δρ.8.411.95
 Θέλει κ. Μ. Μαυροδύη... 25.—
 Τη'Εμ.Πετροκοκκίνου... 50.—
 'Ανόνομος, ες μήνην του
 άληγομήτου φίλου της
 Διαπλάσεως Νίκου Ιω.
 Κίτσου..... 200.—
 "Ακέφαλος Χρυσάτος". 15.—
 Μέχρι της 4 'Απριλίου δρ.8.701.95

ΣΤΑΡΙΣΙΣ ΨΥΧΑΝΘΙΜΩΝ

Οδών ψευδόνυμον έγνωσαν ή θνα-
 νοδύα, άν δέν συνοδεύεται από τό
 δευσιμαχος δρ. σ.—Τό γνωστόμενο
 ή άνονομασιν λοχών μέχρι της 30
 Νοεμβρίου 1925. "Όσα συνοδεύονται:
 άπό Α, άνονομασιν όνόμα και δασ άπό
 Κ, άς κοίτατε."

Νέα Ψευδόνυμα: Κνωγοχί-
 της Ποσιδών, δ. (βέβαιος με). 'Απά-
 χησος, κ. (Πλάτ.) Άδρα του Βο-
 σάδου, κ. (1/1) 'Αββιλώτης, δ.
 ('Αθανάσιος). 'Αφροσφαιρωμένο
 Βασούλα, κ. (ΑΑ). 'Ελισσαμένη
 Σαμουάτι, δ. (ΓΚ). Μαργολούλου-
 δος, κ. (X—3=5). Ροδάλευση, κ.
 (ΜΤ). Νόμα Τάλματ, κ. (1...)
 Ένα, κ. (ΔΚ). 'Αδρα της 'Ελευ-
 θερίας, δ. (ΠΣ). 'Αρίμπος Γελο-
 ποπόσ, κ. (1/1). Μικρό Θυματάκι, κ.
 (ΣΑ). Λοξομένη Κνωσόλωνος,
 κ. (ΕΒ). Καρδιά Σουλιάτση, κ.
 (ΑΕ). 'Ησας του Ζ'λόγγου, κ.
 (ΕΜ). Μαγνητικός Κόλπος, δ. (ΣΒ)
 Ραφαήλ, δ. (ΜΜ).

'Ανανέωδες Ψευδονύμων:
 Μάγας Ναυολίκου, δ. 'Επίς της
 Πατρίδος, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. επίθυμωσιν νάσταλ-
 λήσων: 16) Σηπλιών δ' 'Αφει-
 κωνός με 'Ιδανισμόν, Σαυθωαλλοθ-
 σων τών Σραμίων, 'Ηλιογύνητην,
 Γαλιάν.

"Η Διαπλάσις άπάξεται
 τούς όλους της: 'Εξερσητην
 του Μεξισού (τό διήγημά σου με
 κανένα εδθ'όμα δέν θά γινόταν
 δημοσιεύσιμο) να μην εναγερ-
 ψη' άλλα, άν δέν μήθες τούλάγι-
 στο όρθονρωαία π'όε τό παρόν
 μόνο να διβήθεσ') Γιουκείαν Πα-
 τριδα (πολύ ένδιαφέρον αυτό τό
 φυλλάδιο, τό γραμμένο σέ 28 γλώσ-
 σας! με κ' δ κ. Φαίδων σ'ε, υ-
 λησε κάποτε να ένα όμοιο) Γεώ-
 γιον και Κορδίκων Α. (δ κ. Φ. Έλα-
 δε τό γράμμα σας και θά προσπα-
 ήσων να σ'ε άναγοσώση σ'ε πρώ-
 τη εδχαίρα!) Σμύρνη (ή αντι-
 κειμένησση Έστια) με τάλλα προ-
 σάφ'ε) Δ. Μωρ. (εύχαριστώ για
 τό καλά λόγια' άλλα συνεργασία
 δέν θέλονται π'όρα μόνο για τό Σε-
 λίδα και κατά τούς όρους του 'Οδη-
 γού) Φοδλε (ναλώσ να έλθης! έλ-
 λά πόσα όραία

από και πάλι γὰρ ἔχεται ὡς ἴσα τὰ διδάσκει καὶ εἶδη ὅτι δὲν ἔχεις ἀκόμη νὰ γράφῃς γράφει πολλὴ γὰρ ἐπινοήσεις· ἀλλὰ μόνο ἐπιστολές· Πάνον Χειμαρυνῶτην (σὺ ἐροῦμενο) Ζήθι Ἑλλάς (ὄλοι οἱ ὄλοιμαί δημοτικιστὲς μὲ τὸ ἴδιο σύστημα γράφουν, — τὸ ὄσθημα πάλι εἰρηγῶς προκτείνε· κ. Φαίδων ἢ διαφωτὸς εἶναι ἀνηλιαντες· λεπτὴ μερικῆς καὶ πρὸ πάντων ὀρθογραφικῆς μόνο μὲ τὴν καιρὸν ἅλ· λείψαν κ' αὐτὴς μὴν ἀνησυχῆτε (Ροδομάγουλην (Ἐστίασα κ' εὐχαισάμεθα πάλι) Φάρον τὴν Παρῶν (εἰς λαθεῖναι τακτικῶς τὸν Ρ. ζήνησι τοῦ ἀλληλογραφῆσαι κ' ἄν ἔλθῃ...) Πετραμένον (ὄρατα ἢ ἐπιστολὴ σου μ' αὐτὴ πὸ λέξ γίνεσαι, ἀφοῦ σὲ Μικρὴ Τέχνη ἀπεικονεῖται ἴσως τὸ 1/10 γὰρ τὸ Α' Βραβεῖο εἰ μικροὶ ἀγαθὴ μορῶν ἔτσι τὰ λέγονται μόνο τίς πὸ εἰκόλις ἀνεχθεῖς) Παῦλον Παρῶν (περὶ ἰουδαίων νὰ διαβίῃσεν τὴν Ὀδηγὸν) Βέγγον Ναπολιόνα (βεβίως αὐτὴ εἶναι τελευταῖα) ὡς ἀρχὴ δὲν εἰ μάταια γὰρ τὴν τιμὴν, νὰ τὴν προτιμήσῃς) Μαθρον Καβαλλοῦρη (τὸ ἑλλάς) Πολιτικῶν, Τροχολοῦρη, Γόνη-Πάνον κτλ. κτλ.

Ἀερῶν τῆς Γυῶνας, Παντογνώστην, Ἰωνίου Δάκρυ, Ἀφροδίτην, Αἰβαλιώτην, Φουοτανέλλαν τοῦ 21, Κοινάκι, Ἀποβροχῶν (ἰταλ.)

Εἰς ὄδας ἐπιστολῆς ἔλθετε μετὰ τὴν 28 Μαρτίου, ἑξαπτημέτω στο ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΚΕΙΑ τοῦ 22000 Διαγωνισμοῦ Αἰλίσις δεκατὸ μέχρι 4 Ἰουνίου.

266 Λεξιγραφία
— Δέ μου λέξ, καλὸ παιδάκι,
Τὸ μικρὸ σου ὄνοματάκι;
— Ἐνα ἐπίθετο τὸ κάνει
Ποῦ τὸ δίνουν τοῦ Χριστοῦ,
Ἐνωμένο μὲ νηοῦκι
Τοῦ Αἰγαίου τοῦ Ἐ κοστάου.
Τόζον τοῦ Φοῖβου

267 Στοιχειόγραφος καὶ Μεταγραμμικός
Μυροβόλος νῆσος εἶμαι,
Στὴν Ἀσία κοντὰ κεῖμαι.
Ἄν τὴν καρπὴν μου σβύσῃς,
Ἄλλῃ νῆσος θάπαντήσῃς,
Ποῦ ἂν ἄλλῃ τὴν ὄδον,
Γίνεται ἄνθος μὴ χαρὰ.

268. Τοιόγραφος
Κατὶ πιδ λίγο, πιδ μικρὸ,
Σημαίνει παροῦσόντο,
Καὶ κάποια πάλι ἑλληνική,
Ἄν γίνω ἄ λῶς ὀξόνο.

269. Αἰνίγμα
Τὸ ἀρσενικὸ μου εἶν' ὄνομα
Προδοτοῦ μισητό·
Τὸ οὐ βέτερό μου ὀμορφο
Θεσσαλικὸ βουνοῦ.

270. Συλλαβικὸς Ρόμβος
* — Ἐπιφάνη μα
* — Ἐγγομον
* — Ἄγιος.
* — Μέγας Ἰταλ. Μουσικός.
* — Ἄναστυμια.
Καὶ καθέτος τὰ ἴδια.

271. Φωνηεντόλιπον
λγς-ππε-τβ-κκ-τς-κφλς-τ
Ἄσ πηη Κα μέλια

272. Ἐπιγραφὴ
Ο Α Σ Σ Θ
Ε Ε Μ Τ Ο
Σ Ο Ο Ν Ε
Π Κ Ν Ο Α
Ζητεῖται ἢ ἀνόγνωσις.

Γλυκὸ Χαμόγελο
273-277. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀναλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄνε' ἀναστροφῆς· σμοῦ ἄλλαι τόσαι λ' εἶσι·
Πόρος, δέμα, ἔργος, Πόλος, χήρα.
Δουκῆς Γ. Νομφοποιάδης

278. Ἀκροστιχίς ἐκ Συνωνύμων
Νὰ εὐρεθῶν ἐνὸν ὄνομα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε ταρ-
χικὰ τῶν νὰ σχηματίζωσιν μυθι-
κῶν Γίγαντα·
καλός, θόρυβος, δῆς, κόσος, κόσμος.
Ἐλευθέριος Πουλί.

279 Γρίφος

τι	τι	σπα
τι	π'	σπα
τι	τι	σπα
τι	τι	σπα

Συδωνης Καϊμὸς

Διὰ τοῦς Γολλομαθίς
280. Metagramme
On me voit sur la mer
Pendant la tempête;
Je deviens un bijou
En changeant ma tête.
Κωνσταντῖνος ὁ Παλασιόγης

281-285 Lettre Magique
Remplacez une lettre à cha-
cun des mots ci-dessous par
une autre, partout la même, et
formez, sans anagramme, cinq
autres mots:
barque, sur, mère, ferme, fille.
Παροβολικῶν

Δ Υ Ξ Ε Ι Σ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 3

33. Οἰδίπους (ἦδη, ποῦς). — 34. Βρώμη Ράμη. — 35. Μόνη-Μονή. — 36. Τὸ ψάλλιδι.

37. ΣΙΦΝΟΣ ΣΠΑΡΤΗ
Ο Ο Α Ρ
ΛΩΦΙΑΣ Ι ΝΩΜΜΑ
Ι Ρ ΚΑ
Ε Ο Ι Υ
Ν Σ Α Μ Ψ Ω Ν Σ Κ Ο Π Α Σ

38-42. Διὰ τοῦ Θ : λάθος, βέ-
θος, πάθος, εὐθός, θέρος. — 43. Πόσος, Υἱός, Λεῖθός, Οἶον, Σπυ-
πός = ΠΥΛΟΣ. — 44. ΝΕΛΙΟΣ
(φόνος, ἘΒΕΒίτις, κελός, Γέ-
λων, Συλλαβογραφίος, φιλόσο-
φος.) — 45. Εἰς τὴν χώραν τῶν
τυφλῶν βασιλεύει ὁ μονόφθαλ-
μος. — 46. Ἄριστον μὲν ἴδωρ.
(ἀρ εἰς τὸν, μὲ νι δ' ὄρ.) —
47. Turquoise (Turc, Oise). — 48-
52. Par V. vigne, avide, ca-
verne, brave, lave.

ΟΙ ΑΜΑΞΕΣΤΟΝΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνωσιν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεθύνωσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας,
ἀποστέλλοντας καὶ δροχ. 2,50 διὰ
τὴν ἐκτέλεσιν τῆς νέας τακτικῆς.
Ἄλλως δὲν εὐθύνόμεθα διὰ τὴν
ἀπελπίαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ' — 456)
ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΝ, περισσοῦ πῶς κατα-
φρονεῖς καὶ βεβαιῶσαι παντοῦ.
Ἀλήθεια χαριτωμένο τὸ συμπληρω-
σας μὲ τὸν ἴσθμ' Ἰσοδ στο Ζάππειο.
(ΓΚΕΜΠΟΥΡΓ, ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ' — 457)
Νεφέλη, Μόγισσα, Κυρ' αἰλιά, Αἴλια,
Γατία, Ἀγρολόουδο, Κλόπ, Ἰο-
μα, Ἀλῆη Φλόουσι, Φιλόσοφ, Ζέλια,
δέλετε νὰ γνωρισθῶσιν μὲ μὴ κάρτα·
ΤΑΝΙΑ, ΓΚΕΜΠΟΥΡΓ
(Ἐλευθέριον Ἀδών, Μυτιλήνην).

(ΚΕ' — 458)
Ἰγμεμπούρι, ὁ κύριος Περιοκέτος ὀπι-
σθεύεται τακτικῶς; — Μὲ φίλια·
ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ' — 459)
Στὸ Γλυκὸ Χαμόγελο, Ἰθαισιόμ, Πό-
νον Δάκρυ, Θόνη Μάννας, Ρο-
μπενς, χαρῆς τὴν ψῆφον μου. — ΔΙΑΝΑ

(ΚΕ' — 460)
Ο λήθημα ψηφίσα τὰ ψευδώνυμα Ἰθα-
κιστῶν, Τοῦαντοφιλίαν, Ἡλιονέ-
νην. Ὁ διαγωνισμὸς τῶν ἀγγράφων
καρῶν τελειοῦται ἔτιν Ἀπριλίου ἄσθ-
λατε ὄλοι.
Ἀγρολόουδο Κύρια

(ΚΕ' — 461)
Μὲ ὄλον τὸ ἐπιτελεῖσθαι μου εἰσέρο-
μαί στο ἄσθλόνκι τῆς διαπλάσεως.
Κωνσταντῖνος

— **ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ** —
ΠΡΟΣΕΛΤΕ ΤΗΝ (ΚΕ' — 328)

Εορτὴ, στέλλομαι. Ἰθαισιόμ, σὺν-
τάσαι; Λοῦσιόμ Εἰς αἶνον, θέρμα-
σε; ; ἀπέλεθ' ἑλλοθί.
ΑΠΡΟΟΡΤΑ. Ἀνεμοστρόβιλος; Ἀλ-
μπερόνη, Ἰθαισιόμ Σπῆς; Στρούβι-
ος, Ρομπενς; Βανιόουλος, Μην' ἀσθ-
σα; Κατ' ἑβραϊστικῶν (Ἀπολοῦθῆ).

(ΚΕ' — 462)
ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΜΑΓΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ
ΚΡΙΝΟΥ ΑΝΘΙΜΟΥ
(ΚΕ' — 464)

Προκηρῶσθε διαγωνισμὸν νὰ κερ-
σῶσιν σπανιστέων Βραβεῖα ἐπι-
κρίτατα προθεσμία διήμενος. Ἀσῖς;
(ΚΕ' — 61).

— **ΦΙΛΟΣΤΕΛΙΑ** —

Μηνίτιον Εἰκονογραφημένον Γου-
ποσημολογικῶν Περιουσιῶν Μα-
ροβιδῶν εἰς τὸ εἶδος τῶν ἂν ἑλλάδι
καὶ ἀνατολῆ. Ἀσῖς; ὀδός Ὑψηλάντου
149 ἐν Πειραιῶι.

(ΚΕ' — 465)
Προκηρῶσθε διαγωνισμὸν ἀγγράφων
καρῶν. Συμμετοχὴ μονόθεσμος,
προθεσμία τριήμερος, βραβεῖα τρία.
Ἀσῖς; Οἰκονομίδην, Πέτρα Μυτιλήνης.

(ΚΕ' — 466)
Ο Μαργαρίτα Κίλλος χαίρομαι τὸν
ἀλασσόκος σ. Τρέβα Βόρως, τὶ
ἔγινε δὲν φαίνεται σὺν κόλῳ μας
(ΚΕ' — 467)

Παιδιά, σὴ νὰ κατὰ μου χαρίσατε μου
ἕνα σὰς Μ. Μ. καὶ μὴ κάρτα.
Ἀσῖς; Μέλα Μυρογιάννη (μὴ δάκρυ),
Ἐμπορῶν Τρέβεταν Μυτιλήνην.

(ΚΕ' — 468)
ΝΙΚ ΒΙΝΤΕΡ. Ἀστυνομικὸς εἶσαι ἢ βί-
σανο; Ἐθροπικός ἢ Μογγόλος;
Κακόμοις γὰρ πῶς τὸ μὴ ἀσθησάται
εὐ ἀσθησάται. Εἶσαι ὁ Ἀθνασιό-
δης Νίκος.

(ΚΕ' — 469)
Ἰθαισιόμ, Νεφέλη, Συδωνη Ζίνα, Ἀλ-
κιστις, Ρομπενς, Γλυκὸ Χαμόγελο,
Συλλογισμὸς, Μόγισσα. ἕνα Σας τετρα-
δικὰ πολὺ δὲ μ' εὐχαιριστοῦσε.
ΝΟΒΗ, Ρ. Γ. Μο ἰλήη
1497

— **ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ** —
ΜΗΡΟΚΙΣΜΟΣ, στοιχηματίζεσαι ἕνα εἰ-
κοσιπενταεταῖον; ΕΡΜΗ ΚΕΡΑΥΝΕ, μὲ
ἀκαμπέδες δὲν πινόμεσθα.

ὁ Ἀνιχνεῖταιν; ΑΡΤΙΜΙΑΝ
(ΚΕ' — 471)

ΟΘΕΝ, μὲ χιρτεῖς χαρὲς νὰ γνωριζό-
μασθε. Μήπως εἶσαι ὁ Ρ.
Ὅποιος κ' ἂν εἶσαι ἕως εἰς ἀνιχνε-
ρετό. Πόνην ὄρασιον Ἰθαισιόμ
(ΚΕ' — 472)

Διαγωνισμὸς (ΚΕ' — 390) λήγει Μάιον·
Βραβεῖα καταλαίσθησιν. Στείλατε
ὄλοι Περιμένα.

(ΚΕ' — 473)
Γαῖα, ἔστωκα κεκμηνο. Ζητῶ συγ-
νώμην γὰ τὴν ἀγορασίαν.
Κοινάκι

(ΚΕ' — 474)

Χρῆσθ' Καρδιά, Σκηρίων Ἀρρωμα ε,
γὰ τὴν γιορτὴν σας, χίλιες καρδιό-
βγαλίες εὐχῆς.
Κοινάκι, Ἐλευθέριος Ἀσπασίη

(ΚΕ' — 475)
Τάχα, εἶσαι ΒΕΛΓΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ;
Καὶ τάνθη εἶναι τόσο λεπτὰ...
ΓΙΟΥΛΗΤ ΑΝΘΗΣ

(ΚΕ' — 476)
Καλὲ μου Φουνοουριστῆ, μόνον λέξῃς
μὴ πορεῖ νὰ ἐξηγῆ ὁ ΦΑΙΤΑΩΝ;
Καλὲ μου, φτωχὲ Φουνοουριστῆ...
ΓΙΟΥΛΗΤ ΑΝΘΗΣ

Ἰθαισιόμ ἄσθλόνκι τῆς διαπλάσεως μὲ μὴ κάρτα·
ΤΑΝΙΑ, ΓΚΕΜΠΟΥΡΓ
(Ἐλευθέριον Ἀδών, Μυτιλήνην).

(ΚΕ' — 477)
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ - ΦΟΙΝΙΚΟΣ
Ζητοῦνται πρῶτος εἰς ὄδας τῆς
Ἑλληνικῆς πόλεως καὶ νήσου. ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ἀσπασίσα. Ἀσῖς; (ΚΕ'
— 312).

(ΚΕ' — 478)
ΙΒΗΝΙΣΜΟΣ. Ἡ Ἰσπανία εἶναι ἔθνη πρὸς
τὴν ἀνάθη τὸ ὄδῳ πῶς δὲν εἶναι
σφραγιστό. Ἰσὸς νὰ εἶναι ἀσπασί το
χαῖρι σὲ πλῆθι ματωμένην. ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ' — 479)
ΦΙΛΙΠΠΟΣ - ΠΑΡΟΛΟΣ - ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΜΕ ΟΛΑ τὰ Διαπλά-
σεύματα ποῦ κατατίθενται μὲ τὴ
λογουμένην, καὶ ποῦ μεταφράζωσιν ἑο-
γα ἂν τὸ Γαλλικῶν, νὰ ἀσθῶσιν μὴ
μετάφραση τοῦμαστος ἢ πρὸς, μὴ
μὲ τὸ ἀντιφάσθαι τοῦ κεκμηνο, σὺν
Μίνο Κίτση, Ἀκροπόλεως 15, Σελωνίη.
Ἐστέτε ὁ καθάρῳ αὐτῶς λογοτεχνῶν
καὶ διαγωνισμῶς νὰ συννευρῶσιν εἰς
καλῶτερος πένες, γιὰτὶ ὄλοι καθῶρ
πῶντα τῆς λογοτεχνικῆς κινήσεως τοῦ
κόσμου μας.

Τὴν κριτικὴν ἐπιτροπὴν εὐθηνικῶν προ-
σφραγισμένων νάποστέλλωσιν ὁ ἀναγιγ-
νόμενος λογοτέχνης καὶ συννευρῶσιν τῆς
ἀσπασίσεως κ. κ. ΜΗΝ Α. ΣΤΑΤΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
καὶ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΣΠΕΣ

Ἐπισημαζόμενος τον διέγνωτε τόσο
τὴν ἐπισημῶν Σας σὺν Στάλλοῦ μας
ἕνα καὶ τὴν ἄσπασί σας σὺν ὄδοι ἀποτε-
λοῦντας τὴν Κριτικὴν Ἐπιτροπὴν.

ΒΡΑΒΕΥΣΗ ΒΡΩΝ (Σ. Σ. Σ.)
ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ (1924)
ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ ΦΙΟΡΗΣ ΑΒΑΝΤΗΣ (Ἐκπα-
νοῦνται: Κόνη τῆς Ἰθαι, Ἀγρολόουδο).
ΠΕΣΟΥ ΜΟΥΣΑ (Ἐπισημῶνται: Ἀλλῆ,
Ἀπολλόουδος, Βασί ἴσα αἰετὶ Παπαρῶ-
νεσ.)

Κοινάκι τοῦ κ. Μ.Χ. Δ. ΣΤΑΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

* Ἀποτελέσματα (ΚΑ' — 1275) διαγωνι-
σοῦ πρῶτονόμοιοι:
ΒΡΑΒΕΙΑ: ΠΡΩΤΑ: ΝΕΚΡΟΛΟΓΟΥΛΟΥ,
(Ἰσθμίου: Πάρος Χειμαρυνῶτης, Παιδί
τῆς ἀσπασίσεως)

ΔΕΥΤΕΡΟ: ΓΚΕΜΠΟΥΡΓ (Ἰσθμίου:
Ἰθαισιόμ, Τοῦαντοφιλίαν)
ΤΡΙΤΟ: ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΝ (Ἰσθμίου:
Πλάτ'ος, Μήτρες Ἀσπασίσεως.)
Ἐπισημῶνται: Φύρος Ἀσπασίσεως, Φελέ-
σοφ.

Ζητοῦνται Συγγνώμην γὰ τὴν ἀγορασίαν
τῶν ἀποστέλλωσιν. Ἡ ἐδοση ἕως
Ἐνδοῦν Περιουσιῶν μὲς ἀσπασίσεως
ὄδας τῆς ἀσπασίσεως.

Ὁ Προδότης Μ. Α. ΚΙΩΤΗΣ
(ΚΕ' — 480)

ΓΚΕΜΠΟΥΡΓ, ΦΙΛΙΠΠΟΣ, ΠΟΥΛΙ Τ. ΚΑΤΑ-
ΓΙΛΟΣ, ΦΟΥΤΙΣ, ΑΓΡΟΛΟΟΥΔΟΣ, Μ. ΕΛΜΙΑ,
Μ. ΙΑΚΟΒΙΔΟΥ: τὴν ἀσπασίσεως Σας ἂν
μὴν χαρίσατε, χαρὸν μου... ΠΡΑΝΤΑΦΥ-
ΑΡΝΙΑ, ΙΒΗΝΙΣΜΟΣ, Μ. ΡΟΔΑΝΕ; ΣΙΕΝΤΙΟΥΜ!
Γιὰτὶ καὶ ὄς κόπε δ' ἀπαντήσῃ...
ΣΤΕΦΗΝ; νιόνηντες σὺλλογη, γιορῶσος
ὄλοθι δ' ἀσπασίσεως Σου, ΤΡΕΛΗΝ ΓΥ-
ΜΝΗΣΙΟΥΜ; ἀσπασίσεως Ἰθαισιόμ...
ὄς ἀσπασίσεως... Καὶ σὲς χαρὲς Σου!
ΒΕΛΙΣΣΙΣ σὲς ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ τὴν γὰρ Σου
ἀποσπασίσεως, ὄδοθῆς Σού.

ΠΑΝΟΣ ὁ ΣΕΙΜΑΡΡΙΟΤΗΣ
(ΚΕ' — 481)

ΜΑΡΥΓΑΛΙΣ,
Ἄ ὄδοθῆς ἀσπασίσεως τὸ ὄδοθῆ
ψευδώνυμο σου ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ
(ΚΕ' — 482)

Μ ΠΕΡΠΗΝΤΑΚΟ, πῶς κερνῆς στο Gand,
διασπασίσεως;
ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ, ΑΙΤΝΑ, ΕΚΛΑ
(ΚΕ' — 483)

Σ ΕΜΠΡΑΜΙΣ, Συγγνωστέριμα!!! σὺν
σκηνητοῦμα μὲ πικρῶδες. ὄ-
μασιν τὸν ἀσπασίσεως μὲ ἄλλο...
καμὰ φορὰ; ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ, ΑΙΤΝΑ, ΕΚΛΑ